

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe kat. Cerkvi.

Naročniki so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega komisarijata.—
Naročnina \$3.00, z u n a j
Združenih držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

Februar, 1930.

Z Bogom in Marijo za narod!

22. letnik.

Z morfijem v smrt.

Pierre l'Ermite (Pariz):

(Poslovenil S. S.)

ZDRAVNIK je končno vendar obupal. Saj mu je zelo neprijetno, da se mora vedno dotikati tega trupla, kajti pljuča so uničena in v teku 24 ur ubogi mladi Edmund pl. Gardenay sploh ne bo imel nobenih pljuč več. Danes se je odločil zdravnik, da očetu ne bo nič več prikrival resnice; vzame ga s sabo k oknu . . . "Konec je z njim," zašepeta trdo. "Do komolca sem moral iti, da sem začutil utrip žile . . . Sicer pa boste kmalu sami videli!"

Zdravnik se nato zopet vrne k bolniku, prime mladega oficirja za roko in ga potegne za kožo med prsti; namesto da bi koža skočila zopet nazaj kakor pri zdravih ljudeh, se ni niti premaknila. Oba moža sta izmerjala dolg pogled.

"Kako je z mano?" vpraša bolnik, ki ga je stvar vznemirila. "Kmalu bo bolje, moj dragi!" "Tako sem slab!" "Ah, treba je časa," ga prekine oče . . . "za vse je treba časa!"

V salonu je zbrana vsa družina: oče, mati, soproga, sestre, strici in tete. Zdravnik si nadeva rokavice: "Sedaj torej veste, kako je z bolnikom! Morda bi poklicali duhovnika . . . sedaj je čas." "Oh ne, še ne . . . to bi ga umorilo!" zaihti soproga. "Kakor hočete; povedal sem vam to, ker se zavedam, da je to moja dolžnost."

"Popolnoma prav, gospod doktor; zelo smo vam hvaležni." — "Priporočam se." — "Kdaj pridete nazaj, gospod doktor?" — "Ne pridem več, razen če me boste pozvali . . ." — "Ali je v resnici tako slabo z njim!" — "Ponavljam, da zelo slabo!"

Zdravnik odide; med vrati si prižge cigaro in si ponovi besede, ki jih je pravkar izrekla soproga: "To bi ga umorilo!"

Salon je podoben kulisi v gledališču, prizor pa se cdigrava v sobi umirajočega. Preden vstopijo, se postavijo pred ogledalo, si obrišejo oči in s pudrom zabrišejo sledove solza; uredijo si lase. "Dober dan, Edmund!" — "Dober dan," dahne bolešno bolnik. — "Nimaš nič apetita?" Trudno je odmajal z glavo. — "Kaj pa želiš, moj dragi? Saj je vendar naravno, da nimaš nobene moči več, ko ničesar ne ješ. Morda bi malo mleka? Ali v mehko kuhano jajce? Saj veš, da le eno znamenje zadostuje . . ."

Četrť ure pozneje pride soproga. "No . . . Edmund?" — ". . ." — "Saj je razumljivo, da se ne počutiš nič bolje . . . Zelo bi bilo treba dežja . . . Stene so vse vlažne. Jaz sem vendar zdrava, pa še meni to vreme nič kaj dobro ne de."

Čez druge četrť ure pride stric. "No, moj dragi, kako gre? Nič kaj zdrav še nisi videti . . . Seveda zanemarjeni katar . . . treba ga je dolgo . . . saj vemo . . ., barometer se dviga . . ., sreča, da se dviga!"

Sedaj pride vrsta na tri tete. "Ali bi rad čaja? Danes nimaš takšne mrzlice kot včeraj . . . O, gotovo; počakaj malo, da ti popravim blazine . . . tako." V tem trenutku se vrže bolnik v hudi krizi nazaj na blazine. "Nič hudega, moj dragi!" — "Toda povejte vendar, ali sem v nevarnosti?" — "V nevarnosti!!!" Vse tri tete dvignejo hkrati svojih šest rok v protest. — "V nevarnosti!!! Prosim te, ne govori več tako strašnih reči. Trgaš nam srce s takimi mislimi . . . Zdravnik pravi, da je danes boljše v primeri z včerajšnjim dnevom! Ne smeš si vzbujati črnih misli . . . Saj ne mislimo, da se bojiš? . . ." — "Ne, ne bojim se," pravi mladi mož in oči se mu svetijo od mrzlice; "ravno zato vprašujem." — "No, naj bo, ti bom pa povedala . . . Zanemarjen katar

imaš . . . to je vse! Kdo ga še ni imel? — Predvsem pa ne govori takih stvari pred svojo mlado ženo in pred svojimi starimi stariši! — Čudovito, da možje ne znajo ničesar prenesti . . . celo častnik ne! . . . Radi nosite sabljo; če pa je treba pokusiti nekoliko zdravil, takoj mislite, da je že vse zgubljeno . . . V nevarnosti! . . . Tebi se meša . . . šaj vendar pripravljamo tvoj kovčeg, da ga pošljemo v Cannes...”

Ob sedmih zvečer; vsi so pri večerji. Mala, deset let stara Edmundova sestra Ivanka je pri svojem bratu. Sama sta; mirna mala deklica, ki o vseh teh komedijah ničesar ne ve, pomiri bolnika. Ravno je grozdje. “Ali daš tudi meni malo, Ivanka?” In s svojimi majhnimi, nespretnimi prstki trga jagodo za jagodo in mu jih daje; bolnik jo privije k sebi:

Ivanka prestrašena zbeži od bolnika: “Moj brat je v krizi . . .” Vsi tečejo v sobo. Bolnik si hitro odpomore od svoje slabosti, toda že so mu vbrizgali tri doze morfijsa.

Na tem bitju, na katerem že leži senca smrti, se vrši tuja prikazen; po strašnem sporočilu se je duša kmalu zopet posvežila in zahtevala za vsako ceno duhovnika; toda telo je zaradi vbrizganega morfijsa otrpnilo in ni več poslušno. “Umira,” zaječi sobarica, ki se ponaša z imenom bolniške sestre, ker je nekoč v bolnici pomivala pod! Na te besede mu vbrizgajo morfijs še v drugič in tretjič . . . Duša začuti ta strašni položaj . . . Hočejo, da telo umrje brez bolečine; telo uspavajo, ne da bi pri tem pomislili na dušo, katero tako živo zaklenejo; doleti

Lurška pastarica sveta Bernardika.

“Kaj ne, Ivanka, jaz sem vendar dober kristjan: nočem se tako posloviti od življenja kakor pes . . . Kaj ne, bolan sem?” — “. . .” — “Povej, Ivanka!” Otrok ga v joku objame. “Da, gotovo . . . ti si zelo bolan!” — “Vsi pravijo tako, kaj ne?” — “Da,” zašepeta otrok, ki ne zna lagati. “Umrl bom . . . ali ne?” — “Morda že danes . . . kakor je papa pravkar dejal . . .” — “Nič ne dvomim, ali vedno ta komedija . . . Menijo, da sem kakšen slabič . . .”

Edmund postaja vedno bolj bled: ne zaradi tega, ker mora umreti, temveč zaradi misli na velikansko nevarnost, na strašni prepad, h kateremu ga tako neumno peljejo; zdi se, kakor da so njegove oči večje in večje . . . vse se vrti okrog njega.

jo usoda “žive zakopane”. Od časa do časa se skloni kdo izmed teh nedoslednih ljudi nad bolnika: “Edmund . . . ali trpiš? Tvoj stari stric govori s tabo . . .” Nesrečnikova duša bi rada zakričala: “Pri usmiljenju božjem, duhovnika!” In ne da bi vedela, izrazi Ivanka to željo: “Ali ne bi morali poklicati gospoda župnika?” — “Tiho bodi!” zakliče oče . . . “govori bolj tiho . . . Hvala lepa! Duhovnika z vso njegovo pripravo za previdevanje . . . z njegovimi svečami . . . ti hočeš svojega brata takoj umoriti.” “Toda vendar — zašepeta teta, “ne bo kmalu . . . ker je še gorak . . .” — “Ah, preje . . .” — “Nikoli! . . . To je zelo enostavno . . . Če bi hotel duhovnika . . . no! on sam . . .” — “On sam???” — “On sam bi ga zhteval!”

MESEC KATOLIŠKEGA TISKA VAS KLIČE: VSI NA DELO ZA KATOLIŠKO ČASOPISJE!

NAJ NE BO MED NAMI NOBENEGA ZASPANCA, DREMAVCA IN KIMAVCA. VSI JUNAŠKO V BOJ!

Mesečni pridigar.

Rev. J. Smoley.

SVEČNICA.

VEČNICO praznujemo danes. Ta praznik je deloma Gospodov, deloma Marijin praznik. Je praznik Gospodov, ker so prvokrat prinesli Odrešenika ta dan v tempelj v Jeruzalemu. Praznik Marijin je, ker ga je ona prinesla tja v svojem naročju. Kako tolažbe poln prizor: Božje Dete v Marijinem naročju!

Poln tolažbe pa je ta prizor tudi za starčka Simeona. Evangelij nam pripoveduje: Ta praznik je bil v templju v Jeruzalemu pravičen, bogaboječ starček, Simeon po imenu. Leta in leta je hrepel po Odrešeniku in molil, da bi kmalu prišel. Nikjer ni našlo tolažbe njegovo srce, ki je hrepelo po Zveličarju. In tu pride Mati božja ter mu položi božje Dete v njegovo naročje. Od sv. Duha razsvetljen je spoznal v detetu včlovečenega božjega Sina; njegov obraz je zavoljo tega zažarel radosti. Solze veselja so pričele liti iz njegovih oči in njegove ustnice so šepetale: "Sedaj odpustiš svojega hlapca, Gospod, po svoji besedi v miru; ker moje oči so videle tvoje zveličanje." (Lk. 2, 29.)

Poln tolažbe je bil ta prizor za prorokinjo Ano. Štiriinosemdeset let je že imela in v vsem svojem življenju je vedno in vedno molila in prosila: "Vi, oblaki ga rosite; zemlja naj se odpre in rodi Odrešenika." (Iz. 45, 8.) In sedaj jo je doletela sreča, da gleda v svoji visoki starosti v Marijinem naročju Odrešenika. Kaka tolažba za njo! Hvalila je, kakor slišimo v evangeliju, Boga, in je govorila o njem vsem, ki so čakali Izraelovega odrešenja. (Lk. 2, 38.)

Poln tolažbe je pa ta prizor tudi za nas. Koliko bridkih ur je v človeškem življenju! Ure skušnjave, ure pomanjkanja in bede, ure bolezní, ure zapuščenosti, ko nam brezupnost sili v naše srce. Kam naj gremo? Kje bomo našli tolažbo? Pojdi-mo k Materi, ki nosi božje Dete v svojem naročju. Tam bomo našli tolažbo; ob nogah Marijinih z božjim Detetom v naročju bomo tudi mi skusili, kako se spolnjujejo Gospodove besede: "Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in jaz vas bom poživil." (Mt. 11, 28.)

PETA NEDELJA PO SV. TREH KRALJIH.

Kaj je plevel med pšenico? Pogostoma tolmačimo ta plevel po besedah Gospoda našega tako, da ga razlagamo z zlom, hudobijo po svetu. Bog noče zla; prihaja od sovražnikov božjih. Bog je sicer

trpi, na dan žetve bo pa hudobija prejela svoje plačilo. — S polnim pravom pa obračamo lahko ta evangelij tudi na **razna veroizpovedovanja**, ki jih nahajamo na svetu.

Ozrmo se na njivo, ki je človeštvo! Našli bomo cerkev, ki jo je ustanovil Kristus Gospod, krščansko-katoliško cerkev z vsemi onimi resnicami, ki jih je Jezus prinesel iz nebes, z vsemi milostmi, ki jih je pridobil za nas. Gotovo je to pšenica, ki jo je vsejal hišni gospodar. Poleg nje pa vidimo še množico drugih ver, ki svojega izvora ne morejo dovesti na Kristusa, ki nimajo resnic krščanstva, ki nimajo Jezusovih milosti. Vse te so brezdvomno plevel, ki raste zraven pšenice.

Poglejmo, kako ravna Bog! Da li takoj iztrgati plevel, ljuliko? Ne, popolna ločitev je na svetu nemogoča; oboje, pšenica in ljulika rasteta skupno. Bog pripusti zraven svoje edino zveličavne vere še druga veroizpovedanja. Prišla pa bo ura, ko bo svet spoznal in moral spoznati, kaj je pšenica in kaj je ljulika, plevel. Ta ura bo prišla ob koncu sveta na sodni dan.

To ravnanje božje naj nam bo v zgled. Ni nam treba precej ločiti pšenice od ljulike ali narobe; vedno lahko trpimo in prenašamo drugoverce. Gospod sam bo enkrat ločil vse. Paziti moramo le, da ne bomo nikoli ničesar žrtvovali od naše vere in njenih naukov. Da smo katoličani, to je naša sreča, naša čast na tem in na onem svetu.

PRVA PREDPEPELNIČNA NEDELJA.

Znana vam je prilika o delavcih v vinogradu. Gospodar je najel delavce ob raznih urah, in ko je prišel večer, jim je izplačal dogovorjeno mezdo. Premišljajmo tudi mi, **kako kliče Bog človeka in kakšno je njegovo plačilo.**

Božji klic. — Gospodar v evangeliju je brezdvomno Bog. On kliče človeka, da za njega dela, da v svojem življenju Boga proslavlja. Bog kliče vse ljudi brez izjeme. Nikdo ni izvzet. Največji mogotec mora delati za Boga. Bog kliče človeka ob raznih urah. Staro in mlado mora služiti Bogu: služiti mora otrok, ki je komaj pričel rabiti razum, služiti mu mora stari oče, stara babica. Bog kliče človeka ob vseh časih. Prišel je klicati v raju, ko je določil naše prve stariše za delo, klical bo do sodnega dne, do katerega mora človek vršiti svoje dolžnosti: služiti Bogu, izpolnjevati njegovo voljo in ga slaviti.

Božje plačilo. Vsemogočni Bog bi lahko zahteval od nas, da mu služimo brez vsakega plačila.

Toda on je neskončno dobrotljiv in nam je plačilo obljubil, ki nam bo izplačano ob večeru našega življenja. To plačilo pa ni v nikakoršnem razmerju z našim delom. Plačilo je neskončno veliko; deležni bomo namreč sreče in bogastva gospodarja samega.

Ne pozabimo nikoli, da nas kliče Bog, ne pozabimo tudi plačila! Ta misel naj nas vzpodbuja vsak dan k vztrajnemu delu; ta misel nas naj drži po koncu vse dni našega življenja. S psalmistom recimo: "Spolnjeval bom voljo božjo, pa bom dosegel svoj cilj." (118, 44.)

DRUGA PREDPEPELNIČNA NEDELJA.

Gospod je priliko o sejavcu sam razložil. Seme je božja beseda; je evangelij o božjem kraljestvu, njegovih naukih in zapovedih. Katoličanu se toliko oznanja, **kje je torej vzrok, da božja beseda ne obrodi sadu?**

Seme, božja beseda, ni vzrok. Včasih kupimo v trgovini kaka semena. Vsejemo je; čakamo, da bo vzknilo, pa ni ničesar. Seme je bilo pač slabo, pokvarjeno, ni imelo življenjske moči v sebi. Vse drugače pa je z resnicami, ki jih mora oznanjati du-

hoven v imenu in po naročilu Jezusovem. Ta beseda ima božji izvor; Sin božji jo je prinesel na svet. Ta beseda je božja po svoji moči ter je človeka vse čase razsvetljevala, krepila in ga vodila k Bogu.

Krivda je na zemlji. Če je zemlja človeškega srca trda, če se šopiri nevera v njem, če vlada v njem veri sovražno mišljenje, kako naj obrodi beseda božja v takem srcu? Če je zemlja vlažna, močvirna, če nima človek nikake trdne volje in se maje semtertja kakor trst — danes je volja, jutri pa ne, — kako naj obrodi seme, božja beseda v takem srcu? Če je zemlja srca preraščena s trnjem, s plevelom, kjer gospodarijo samo strasti, kjer so vse misli človeka obrnjene le na ta svet, kako naj obrodi seme, božja beseda v takem srcu?

Skrbimo, da bo naše srce rado sprejelo božjo besedo, skrbimo, da bo zemlja, naše srce pripravljeno! Treba nam bo namreč enkrat dati odgovor od božje besede, saj je božja beseda milost božja. O njej veljajo prerokove besede (Iz. 48, 17): "Tov govori Gospod, tvoj Odrešenik: Jaz, Gospod, tvoj Bog, te učim, kar je koristno. O da bi bil pazil na mojo besedo! Kakor velika reka bi bil tvoj mir, kakor globina morja tvoja pravičnost."

Drobne vesti.

Piše urednik.

Mesec katoliškega tiska. Kaj naj vam drugega povdarim, kakor to, kako važen da je za katoličane njihov tisk. V časopisnem svetu si stojita nasproti dve mogočni armadi, katoliški in protiverski tisk. Ako hočete, da vaši otroci ne bodo več sklepali rok k molitvi, nič več zrlji v drugi svet z neomajno vero v Boga, ne več spoštovali vas in drugo avtoriteto, no, tedaj pa le pojdite in podpirajte nekrščanski tisk. Pojdite in podpirajte tak tisk, ki tira vašo mladino v nemoralnost in v odpad od vere. Če pa imate še količkaj vesti in če vam je dobrobit vaših otrok na srcu, potem pa se varujte lažnivih prerokov v slabem časopisju. Zavedajte se vselej in povsod, da je katoliški tisk zadeva vaše vesti in da si nalaga strašno odgovornost tisti, ki malomarno naroča in bere protiversko časopisje. Potrebno bi bilo, da bi se zlasti ameriški Slovenci zbudili v tem oziru in da ne bi pustili v svojo hišo prihajati listov, ki dosledno rujejo proti vsemu tistemu, kar je krščanskega in poštenega. Seveda pa je na drugi strani dolžnost vsakega načelnega katoličana, da tem bolj podpira in naročuje katoliške liste in se zavzema za njihov napredek.

V tem mesecu vam zelo priporočamo našo Ave Marijo in njen koledar za l. 1930. Udeležujte se kampanje, ki smo jo podaljšali na željo mnogih do konca meseca februarja. V vsako slovensko hišo v Ameriki mora Ave Maria, povsod, kjer kaj dajo nase in na svoj ponos, morajo imeti naš letošnji koledar! Koledar naj vas spominja največjega praznika ameriških Slovencev, vseslovenskega katoliškega shoda, obenem pa naj vas budi k ljubezni do največjega ameriškega Slovenca, do nepozabnega škofa Barage. Torej, kjerkoli se nimate koledarja Ave Marije, brž pišite ponj in si ga naročite!

* * *

Novi prevod sv. pisma. Svoj čas smo sporočili v Ave Mariji, da je v Ljubljani izšel v lepem slovenskem prevodu prvi del svetega pisma novega zakona: Evangeliji in Apostolska dela. Pred kratkim je izšel drugi del: Apostolski listi in Razodetje. Oba dela toplo priporočamo našim slovenskim družinam. Ob priliki bomo o tem novem prevodu pisali še več. Za sedaj sprejmite na znanje ta razglas, obenem pa preberite tudi tozadevni oglas.

Pogled v nasprotni tabor. Eden izmed "stricov" v nasprotnem taboru se je na vse pretege boril proti otroškemu praznovanju sv. Miklavža. V odgovor povdarimo le, da tako prizadevanje ni nič kaj poetično, ampak od sile prozaično. Nič manj prozaično je tudi prizadevanje, s katerim bi radi pregnali štoklje in otroke poučili, kako so prišli na svet. Tako vzgojo so obsodili že marsikateri pametni in izobraženi pedagogi. Seveda jih je k temu večkrat prisilila šele skušnjava. — Ne več prozaično, ampak precej čudno se glasi nauk ravno istega "strica" o svobodni ljubezni in o vsem tistem, kar naravno ali protinavno sledi iz tega. Da bo bodočnost pomagala tudi v tem oziru in prinesla rešitev, je prazen up. Menda bi pa prišli do neke rešitve, če bi se pomaknili nazaj za tisočletja. Tedaj še človek ni bil človek, ampak neke vrste žival, ki je plezala po drevesih. Saj se tega darvinističnega nauka menda še vseeno držijo nekateri "strici". Če bi se torej po rakovi poti pomaknili nazaj, ne bi trebalo gledati v negotovo bodočnost in rešitev bi imeli na dlani: Bili bi pri svobodni ljubezni, ki bi jo pa vendar regulirala božja previdnost po naravnem instinktu, položenem v živalstvo. Kaj hočete še drugega! — Ampak oni "stric" iz nasprotnega tabora je šel v marsičem še dalje. Spotaknil se je n. pr. ob novem indeksu sv. Cerkve, ob inkviziciji, ob sv. pismu, da, ob vsem, karkoli verujejo kristjani o Bogu, o duši, o življenju po smrti itd. Prav farizejskega pohujšanja je n. pr. trebalo ob novem izdanju cerkvenega kodeksa, ko vendar že vrabci po strehah čivkajo, da v boljševiški Indiji Koromandiji pride čez polovico izdanih knjig na indeks in če gremo v svojem primerjanju za korak dalje, moramo vsem "navednežem" razglasiti, da je v boljševiškem zemeljskem rajuhju hujša inkvizicija (ČEKA!), kakor je bila kedaj v "proslulem" srednjem veku. Torej: Medice, cura teipsum et fratres tuos carissimos!

Ker nekateri "strici" v nasprotnem taboru v svojih listih dosledno in trdovratno pišejo proti katoliški veri in njeni morali, je branje in naročanje takih listov vsakemu vernemu katoličanu pod smrtnim grehom zabranjeno. Tega se naši slovenski katoli-

(Dalje na strani 40.)

Uresničene sanje.

Reinhold, — P. Blanko.

(Konec.)

VI.

Stotnika pl. D. je neljubo dirnila kratka epizoda, ki se je odigrala med Ivanom in njegovim bodočim tastom. Spočetka je poslušal njun razgovor, ko je pa slišal, da govorita o nekih tajnostih, se je naslonil nazaj in opazoval v mrak se potapljajočo okolico. Ni se hotel vmešavati v skrivnosti drugih; Ivana ni poznal, tudi ni vedel, kaj je napisano na skrivnostnem papirju, ki je napravil na mladeniča tak uničujoč vtis, zato je postal radoveden šele, ko je voz obstal in je Ivan smrtno bled in zbegan izstopil. Mar je bil to njegov tekmeč? Zdelo se mu je, da je slišal imenovati Rožičino ime.

Vprašal je sicer prihodnjega tasta o tem bolj od daleč, ali ta se je potajil in mu je začel razlagati načrt današnje večerne zabave.

Stotnik je res kmalu pozabil na neljubi dogodek, ki je trajal le nekoliko trenutkov. Rajši je mislil na ljubko Rožico, katero je res iz srca ljubil in jo je hotel nocoj zasnubiti. Bil je izredno dobre volje in je zabaval svojega bodočega tasta tako izborno, da ga je vedno bolj ljubil in se srčno veselil, da je dobil tako izbornega zeta, nerodnega Ivana pa s tako lahkoto za vedno odslovil.

Med tem je skušala mati doma rešiti težko nalogo: pripraviti deklico na obisk in na to, kar mu je imelo slediti. Tako je njen mož ne samo želel, ampak kar naravnost zapovedal. Storila je, kar je bilo v njeni moči, čeravno s težkim srcem. Vedela je že vnaprej, da bo vse prigovarjanje, nagovarjanje in dokazovanje zaman. Konec vsega tega bodo — žalostni božični prazniki. Poznala je le predbro svoje skromno in pobožno dete, ki je pa znalo v odločivnem trenutku biti skrajno odločno. Da bi se Rožica poročila z vojakom, o tem še govora ni moglo biti. Saj je bila le ljubezen do bližnjega, dolžnost gostoljubnosti in naravna dobrot srca, ki jo je silila, da je bila ob času njegovega bivanja nasproti njemu tako ljubezniva in uslužna in prav nič drugega. A ravno te čednosti so bile, ki so mu jo tako prikupile. In četudi je bil stotnik sam na sebi lep in vsega spoštovanja vreden človek, ki je ljubil Rožico z vso vnemo srca, vendar je bil njenemu srcu tujec, ko je prišel in je ostal, ko je odšel. Ako bi se bila mislila možiti kedaj — kar je pa mati po pravici dvomila — bi bil Ivan edini, ki bi ji bil mogel pričarati neminljivo cvetko prave ljubezni v srce. Neminljivo ljubezen se ne da kupiti, ne osvojiti, dostikrat vzklije trenutno v dnu srca in ne vsahne nikdar več. To je mati vedela, ker njej se je razode-

lo njeno nedolžno srce in česar ji niso povedale besede, so videle njene oči, ker materine oči vidijo ostro in globoko. Odtod je izhajalo njeno vedno nasprotstvo proti načrtom njenega častilakomnega soproga, ki pa ni moglo zmagati trdega očetovskega srca.

Rožica je že dalj časa slutila, da se nekaj pripravlja, kjer bo ona morala igrati glavno vlogo, česar vedeti pa še ne sme. Oče in mati sta se večkrat razburjeno razgovarjala, a vselej, kadarkoli je prišla zraven ona, sta naenkrat obmolknila. Navadno sta jo naglo odpravila in svoje razprave nadaljevala. Oče je bil zadnje čase ž njo nenavadno ljubezniv, posebno, odkar mu je na šaljivo vprašanje o vojaki enako šaljivo odgovorila. Mati je pa nasprotno postala resnejša, več je molila in se je večkrat tudi jokala, posebno zadnji teden, ko je oče odšel po opravkih v mesto. Vedela je, da se nekaj kuha in kaj bi vse rada dala, da bi zvedela, kaj je vzrok njune sedanje nesloge, posebno, ker je slutila, da je ona glavna oseba pri tem.

Morda je celo kak snubec? . . .

Doslej ni hotela o kaki ženitvi ničesar slišati, ker ji je srce hrepenelo po tihem samostanskem življenju. Da, ko je bila stara 14 let, je celo trdno sklenila, Bogu se popolnoma posvetiti. Toda oče ni hotel o tem ničesar slišati, ampak je odločno zahteval, da ostane doma in pomaga materi pri delu. Ostala je torej doma in pri spolnjevanju svojih dolžnosti je skoraj pozabila na svoj redovni poklic, posebno, ko se ji je Ivan na tihem ukradel v srce. Sicer se je še večkrat spomnila svojega trdnega sklepa, a globoko v srcu se je vselej pojavila Ivanova podoba in ob pogledu na njo, se je hrepenenje po samostanu vedno bolj umikalo v ozadje.

Danes bo pa milost božja bojevala s tiho, a globoko ljubeznijo odločilni boj.

Boječe-radovedno je poslušala materino pripovedovanje. Ni se motila, — snubec pride in nocoj naj bi se obhajala zaroka. Kdo bi neki to bil? — Nihče drugi, ko Ivan. Kateri drugi bi si namreč mogel biti tako svest njenega privoljenja, da bi brez njene vednosti mogel vprašati stariše za njeno roko? Toda varala se je. Ker Rožica ni nič odgovorila, ampak globoko zamišljena molčala, je mati mislila, da ji lahkko pove ime snubca.

Ko je Rožica slišala, da snubec ni Ivan, ampak gospod stotnik pl. D., je par trenutkov molčala, potem pa pravi mirno in odločno:

“Mama, gospod stotnik pl. D. ne more nikdar biti moj soprog.”

Matere ta odgovor prav nič ni iznenadil. Pre-dobro je poznala svoje skromno in pobožno dete. Slutila je, da je to srce prelepo in preplemenito za ta svet; to srce si je izvolil Bog zase, globoka ljube-zen do Ivana je bila samo trda preskušnja zvestobe. Poljubila je svoje dete na čisto čelo in ji je celo ob-ljubila stati ob strani, ako bi jo njen častilakomni oče hotel prisiliti na ta neljubi korak.

“Kaj? — Ona se kuja?!”

Modra žena je nalašč preslišala besede svojega moža in se je obrnila k stotniku, rekoč:

“Zelo me veseli, gospod stotnik, da ste prišli kot gost k nam na sveti večer, zato upam, da smem z vami govoriti odkritosrčno. Vem, da ste pošenjak in zaupam na vaše dobro srce.”

“Kaj bi govorčila! Jaz zapovem, Rožica pa

Prva svečnica.

“V samostanu,” hoče nadaljevati Rožica, — a v tem trenutku pridrdra voz pred hišna vrata. Kakor ranjena srna je zbežala v svojo sobico, kjer je goreče molila in Boga prosila pomoči in trdne volje.

Gost je stopil v sobo. Gospodinja ga je pozdravila prijazno, a resno.

“No, kako je sprejela Rožica veselo vest?” vpraša radostno oče.

“Slabo, ljubi mož.”

mora ubogati!” zakriči razjarjeno mož, ko vidi, da se mu podirajo zlati gradovi v oblakih.

Odločno in jasno odgovori žena:

“Jaz sem mati in vem, kaj je moja dolžnost. Ne pustim nikomur gaziti pravice in sreče najljubšega mi otroka zaradi puhle časti. Globoko vas spoštujem, gospod stotnik, in nimam ničesar proti vaši zaroki z mojo hčerko. Zelo mi je žal, da Rožica te zveze ne mara. Nikdar pa ne bom dopustila, tudi

njenemu lastnemu očetu ne, da bi ji kdo kratil prosto voljo v tej najvažnejši zadevi njenega življenja."

Ko stotnik sliši te besede, obledi, kajti preiznena je bilo uničeno njegovo najslajše upanje; a bil je odkrit in možat dovolj, da je uvidel takoj, da ima mati prav. Zato pravi mirno in premišljeno, ne oziraje se na besnost razjarjenega moža:

"Prav iz srca mi je žal, da je uspeh moje snubitve tako žalosten, poleg tega sem še s svojim nenačnim prihodom skalil lepi družinski mir in srečo. Spoštoval in ljubil sem Rožico odkar jo poznam, in moja najslajša misel je bila, da jo kot svojo ženo odvedem na svoj dom. Njeno prijaznost in ljubeznivost sem imel za znamenje probujajoče se ljubezni, zato sem trdno upal, da moja pot ne bo zastonj. Ker pa vidim, da sem se prevaril, nočem vam biti več v nadlego, ampak zapustim to hišo, da boste v miru in sreči uživali božične praznike."

Obrnil se je in — šel. Šel je vkljub temu, da ga je razjarjeni oče nagovarjal, da naj ostane, češ, da mati ni znala prav nastopiti, da jo bo že on prepogovoril, da bo privolila.

Šel je. In akoravno ni dosegel svoje srčne želje, vendar ga je tolažila in osrečevala zavest, da je delal plemenito in velikodušno.

Žalostni, prežalostni so bili božični prazniki. Rožica je morala marsikatero grenko preslišati od razjarjenega očeta, bojevati je morala obupni boj za svoj vzvišeni poklic, dokler ni naposled zmagala.

* * *

Ana, Ivanova mati, je bila presrečna, ko je tesno ob njem počasi stopala od polnočnice domov. To je bilo njeno najslajše božično veselje, ki ji ga je naklonilo nebo. Tako srečna, tako vesela kakor to noč, že dolgo — dolgo ni bila, zakaj njen Ivan se je vrnil, da izpolni njeno najsrčnejšo željo.

Ivan je tudi izpolnil, kar je obljubil. Zapustil je vseučilišče in zdravništvo ter vstopil v semenišče. Zopet je postal pobožen, kakor je bil v otroških letih. Vsako jutro je ob počitnicah spremljal svojo mater k sv. maši in pobožno stregel sivolasemu župniku, kakor nekdanj.

Svoje poprejšnje prijateljske zveze je pretrgal popolnoma. V svojem zadnjem pismu, ki ga je pisal Mirkotu, je pisal: "Bil si moj edini prijatelj in ostaneš tudi v bodoče. Ladja mojega življenja je pa sedaj po moji lastni krivdi zavozila v tak tir, da bi bilo nadaljnje najino občevanje Tebi morda neprijetno, meni pa gotovo nevarno; zaradi tega ga moram, čeravno s krvavečim srcem, pretrgati. Kaj je nagnilo Tvojega očeta, da je z menoj postopal tako, kakor je, ne vem in me tudi ne zajemlje več. Prst božji je bil, ki mi je pokazal pot do prave in stalne sreče. Rožica bo vkljub temu še srečna in jaz —

upam tudi. Ko se spokorim za preteklo življenje, upam, da se vidimo nad zvezdami . . .

* * *

Nedelja je. Jutranje sonce je uprlo svoje žarke na pokošene travnike, na širno polje, kjer se je v lahнем vetriču valovilo zrelo klasje, kakor valovi brezmejnega morja. Začudeno se je oziralo na prijazni trg, ki je bil danes ves v zastavah in mlajih. Kakšno slavnost imajo tu doli? Dolgo vrsto let že ni bilo v trgu nove maše in danes — danes jo bo pel trgovčev Ivan, zato to splošno veselje.

Ana je bila presrečna. Kdo bi pač ne razumel veselje, ki ga čuti materino srce ob taki priliki. Da, materino srce, jaz te razumem. Vsa ljubezen, vse žrtve in zatajevanja, vse trpljenje in bridkosti, ki jih je moralo prenesti in prestati, vse to je danes poplačano, poplačano preobilno z zavestjo: tvoj sin je mašnik. Bila si božja roka, ki je njegovo srce oblikovala in vodila, da je postalo plemenito in pobožno mašniško srce. Tvoja beseda, tvoj zgled, tvoja molitev, tvoje trpljenje in žrtve so bile, ki so stale pred prestolom božjim in sprostile tisoče milosti, ki so ožarjale njegovo srce, dokler ni bilo kristalno čisto, kakoršno mora biti srce božjega namestnika, srce navdušeno za vse lepo in dobro, srce pripravljeno na vse žrtve in bridkosti v večjo čast in slavo božjo ter v prid in blagor bližnjega. In tako očiščeno in plemenito duhovniško srce daruješ danes, o, materino srce, Najvišjemu v dar. Mašnik — on ni več samo človek; več kakor angel je, namestnik Gospoda vesoljstva, kateremu veleval sleherni dan, da zapusti svoj nebeški prestol in stopi v ponižni podobi belega kruha na altar. In tak, tako visoko povišan, z Bogom zedinjeni sin zemlje je postal tvoj sin, tvoje dete, tvoj Ivan.

Tudi Ivan je bil srečen, da, presrečen. In to prvomašniško srečo je nesel v s trnjem posuto duhovniško življenje, življenje pastirja Kristusove črede. To je bil oni sladki mir, ki ga je čutil nekdanj v sanjah, ko je odtrgal deviško belo rožo in jo pritisnil na srce . . .

* * *

Minulo je par let. Bilo je zopet junija meseca, ko rože najbujnejše cveto. Med tem ko je bil v cerkvi, je njegova mamica, ki je po moževi smrti vodila njegovo skromno gospodarstvo, postavila na mizo v posodi dve roži, prvi, ki ste se razcveteli na vrtu, eno belo in eno rdečo. Pri pogledu na nju se je nehote spomnil na otroške sanje. Kako čudovito! Vse se je spopolnilo, — le eno je še manjkalo: poljub na vele, osule se lističe rdeče rože. Da bi nekako tudi to izpolnil, pritisne smehljaje se rdečo rožo na ustnici.

V tem trenutku nekdo krepko potrka na vrata. "Hitro v bolnišnico k bolniku, se zelo mudi!" se glasi povelje. Mlada usmiljena sestra leži na smrtni

postelji kot žrtev poklica — žrtev ljubezni do bližnjega.

Njena spoved je bila kratka; bila je čista, sveta duša, ki je hitela k svojemu nebeškemu ženinu. Ko se je približal s presv. Rešnjim Telesom, da jo obhaja, odpro se njene oči in zamaknjeno gledajo proti nebu.

Ivan obledi, trese se po celem telesu in le s skrajnim naporom se je premagal, da jo je mirno obhajal.

Kaj se je zgodilo? Zopet in zopet se ozre na njo. Ne, ne vara se. Umirajoča je bila — Rožica. Le

nekaj zdihljejev še in bila je mrtva. Rožica je našla večni mir, rdeča roža se je osula.

Dolgo je klečal Ivan pred njeno posteljo in molil za pokoj njene duše, dokler ni zopet našel duševnega ravnotežja in miru.

Potem pa pristopi k postelji, pritisne prvi in zadnji poljub na njeno marmornato-belo, čisto čelo in odide.

Tako so se doslovno uresničile njegove sanje, zakaj šele sedaj, ko je vedel, da se njena duša sprehaja s svojim nebeškim ženinom po rajski krasoti, je prešinila njegovo srce tiha sreča in najčistejši mir.

DROBNE VESTI.

(Nadaljevanje s 36. str.)

čani vse premalo zavedajo, zato to odločno in brez omahovanja povdarimo na tem mestu. Naj bi se v mesecu katoliškega tiska predramili vsi tisti, ki imajo tako kosmato vest, da še doslej niso prišli do tega spoznanja!

* * *

Načelno protiverska lista sta med ameriškimi Slovenci "Prosveta" in "Proletarec". Pod novim uredništvom je iste barve tudi "Mladinski list", ki je zavoljo te spremembe padel na nižino navadnega propagandističnega lista in se moremo le čuditi, kako more pri njem sodelovati sicer nadarjena pesnica Katka Zupančič.

* * *

Rojakom priporočamo knjigo "Štiri leta v ruskem ujetništvu", ki jo je l. 1925 izdal in založil Mr. Joseph Grdina. Zelo zanimivo so v njej popisani doživljaji v ujetništvu, med katere so vpleteni razni ruski običaji. Čeravno vlada sedaj nad Rusijo krvavi in zverinski boljševiški režim, so nam vendar dragi priprosti in dobri njeni prebivalci. V dodatku najdete kratek pregled zgodovine ruskega naroda. Knjigo lahko naročite v Lemontu ali pa pri njenem avtorju. Stane samo \$1.

Ravno tako priporočamo tudi dr. Kernovo Angleško-slovensko berilo. Prej je stalo \$3, sedaj pa stane samo \$2. — Zelo hvaležni bi bili tistemu, ki bi nam mogel darovati ali pa prodati veliki dr. Kernov slovar.

* * *

Dopis iz Ely, Minn. Poročala Vam bom nekaj o naših družinskih razmerah in nekaj o letošnjih božičnih praznikih v naši fari.

Kakor marsikje, tako je tudi v naši družini malo hudo v denarnem oziru. Devet otrok hodi v šolo, štirje pa so še doma. Ena hčerka obiskuje kolegij sv. Skolastike v Duluthu. Vesela sem, ker je na katoliškem zavodu, saj so katoliške šole edina rešitev naše mladine. Kakor sem slišala, se na takih šolah tudi marsikateri drugoverci spreobrnejo. Tam v zavodu sv. Skolastike uči celó ena sestra, ki je bila poprej brezverka, a je postala katoličanka in je zelo stroga v šoli.

Sedaj pa še Vam povem, kako smo obhajali božične praznike. Pohvaliti moram zlasti lepo petje na sveto noč. Imeli smo polnočnico in cerkev je bila nabito polna. Navzočih je bilo več narodnosti in seveda tudi precej drugovercev in brezvercev. Božične pesmi so nam zapeli fantje, ki so peli tudi latinsko mašo. Organistinija je Slovenka Mary Hutar. Ko bi naš zbor izdal rekorde, bi bili gotovo tudi izborni in Slovenci bi jih bili veseli.

Sedaj imamo dva duhovna. Eden je Irec, ker naš Father Mihelčič niso mogli dobiti slovenskega. — Zima je letos precej huda.

K. S.

Prošnja. Katoličani v mestu Zaječar v Srbiji so postavili letos novo cerkev. Potreba za cerkev je bila velika, ker se nahaja tukaj polno rudnikov, v katerih delajo večinoma katoličani. Temeljni kamen so položili dne 23. junija in cerkev je bila že 1. septembra dodelana in posvečena. Cerkev stane s prostorom vred 210.000 dinarjev. Manjka nam pa še po večini vsa notranja oprava, zvonik in zvonovi. Cerkeno predstojništvo lepo prosi, ako bi mogel kdo iz Amerike kaj darovati za nakup oprave v cerkvi. Tukajšnji katoličani so po večini sami delavci in obrtniki, zato si sami težko nabavljajo potrebno opravo.

Darove je pošiljati na naslov: Franc Pavlič, vojni svečenik, v Zaječaru, Jugoslavija.

* * *

Prejšnja številka Ave Marije je prinesla sliko cerkve sv. Kristine v Euclidu, O. Ustanovil je to faro in ji postavil začasno cerkev Rev. Jos. Szirbusz. Veliko se je trudil in veliko je delal, da je prišel do cilja. Čast mu! Delo njegovih rok je glavni oltar v cerkvi sv. Kristine, prižnica in spovednica. Kip sv. Kristine je kupila Mrs. Antonija Bradach, stanujoča v Euclidu na 920 E. 220th St. Bog ji plačaj! Veliko slavnost smo imeli lansko leto dne 28. julija, ko so prenesli kip sv. Kristine iz privatne hiše v sedanjo cerkev. Te slavnosti sta se zraven drugih udeležila tudi Rev. J. J. Oman in Rev. Domladovac, točasní urednik hrvatskega tednika "Naša Nada". Odslej nova slovenska fara lepo napreduje.

F. T.

* * *

Kakor smo brali, bodo naši Clevelandčani zvezali ljubljansko radio-postajo z eno izmed onih v Clevelandu. Zaenkrat še nimajo dovolj denarnih sredstev, da bi to misel izpeljali. Iz istih vzrokov so tudi morali za nedeljski enourni program najeti šibkejšo radio-postajo, katere ni mogoče slišati po vsej Ameriki.

* * *

Diktature v Evropi. Po vojski so nastale v Evropi diktature, da bi z njihovo pomočjo prišli k ozdravljenju neznosnih razmer in bi se rešili iz mrtvila in kaosa. Parlamentarnost je odpovedala in proti rednim zahtevam se je oblast osredotočila v eni osebi. V rednih razmerah in po navadnem pojmovanju ni ljudstvo tukaj radi države, ampak narobe: država radi ljudstva. Iz istega razloga tudi ne bi bil namen države diktirati tak ali tak razvoj, ampak čuvati nad naravnimi pridobitvami in jim pomagati k cilju. Seveda mora veljati tudi tukaj, da izjeme potrjujejo pravilo.

* * *

Mir med narodi je cilj današnjih državnikov. Morebiti imajo dobro voljo pri svojem prizadevanju, vendar bi morali iti globlje, če bi hoteli doseči trajni uspeh. Krščanstvo bi tudi tukaj zamoglo dati edino možno rešitev in to v toliko, v kolikor skuša zboljšati posameznega človeka.

* * *

Za številna božična in novoletna voščila izreka tako uredništvo kakor upravništvo prisrčno zahvalo.

Mesečni glasnik Prosvetne zveze.

Najprej priporočam vsakemu, da dobro prebere vse tisto, kar je preč. p. Benigen napisal o Prosvetni zvezi ozir. o kat. akciji v tej številki in se nahaja v "Glasovih od Marije Pomagaj". — Iz "Svetilnika" je posebno razveseljivo to, da je dobil njegov urednik med chičaško mladino zelo veliko zanimanja za slovenščino in da se jih je mnogo prijavilo za slovensko večerno šolo ob četrtkih.

ZGODOVINA SLOV. KAT. SHODOV.

Dr. F. Trdan.

PETI SLOV. KAT. SHOD.

25., 26., 27. in 28. avgusta 1923.

Ljudsko prosvetno delo, ki je tako globoko poseglo v slovenski narod, je po IV. kat. shodu obetalo nov krepak razmah. V ljudstvu se je ukoreninila narodna zavest in zmisel za potrebo narodno - obrambnega dela. Slovenska kršč. soc. zveza (S. K. S. Z.), ki se je polagoma preobraževala v nekakšno ljudsko vseučilišče je z novim letom (1914) poživila in smotreno koncentrirala vse svoje dosedanje delo. Osnovala je stalno osrednje tajništvo in začela izdajati "Vestnik S. K. S. Z.," ki je objavljal načrte za društvena predavanja ter dajal članom potrebna navodila in obvestila za delo v društvih. Iz njene srede je kmalu nato izšla tudi misel, da se ustanovi v Ljubljani "Osrednja knjižnica," ki bi imeia postati nekakšna matica celokupnega slovenskega knjižničarstva.

Toda vse te lepe načrte in idealne perspektive je namah prekrižala svetovna vojna, ki je zatrla vse društveno življenje v mestu in po deželi. Poedini kulturni delavci, z dr. Krekom na čelu, so sicer skušali razgibati katoliško prosvetno akcijo v društvenih domovih in po taboriščih med begunci, toda njih uspehi so bili le sporadičnega značaja. Vojna je leto za letom tirjala večji krvni davek in onemogočila vsak organizatoričen poizkus. Ko pa so se v letih 1916 in 1917 pojavili še hudi notranji boji v Vseslov. ljudski stranki, je zmisel za našo kulturno organizacijo skoro popolnoma zamrla. Takozvani "Krekovci" — ožji in nemobilizirani pristaši dr. Kreka — so nameravali z izdajanjem novih knjig in prirejanjem predavanj vzdramiti ljudsko letargijo, pa niso imeli veliko uspeha. Šele l. 1918 je prineslo tudi našemu prosvetnemu delu zopet novo življenje. Na nešteti shodih, prirejenih v proslavo manjšinske

deklaracije, je dozorevala jugoslovanska misel, ki je pripravljala ljudstvo na bližnji prevrat in novo politično orientacijo. V takem razpoloženju so priredili skoro tik pred prevratom "Krekovci" nekaj katoliški shod v malem: dne 10. septembra l. 1928 so namreč sklicali v Ljubljano vse katoliške kulturne delavce, da bi se porazgovorili o oživitvi katoliških organizacij.

Čeprav je ta shod vzdramil S. K. S. Z., se vendar ni dalo zamrlo prosvetno delo tako lahko obnoviti. Šele po končani vojni se je namreč pokazalo, kako globoke rane je zadala štiriletna vojna našemu narodu na verskem, etičnem in kulturnem polju. Versko - etični podivjanosti so se pridružile še razruvane življenske razmere in gospodarska kriza.

Spričo teh žalostnih razmer je bilo najprej treba misliti na versko npravno obnovenje našega naroda. Socialno ni mogoče dvigniti naroda brez izboljšanja njegovega duševnega in npravnega stanja. In tako so se začele zopet oživljati in udejestvovati posamezne organizacije, ki jim je vojna zastavila razvoj. Prvi večji izraz iznova vstale katoliške misli je bil orlovski tabor v Mariboru l. 1920. Temu so sledili v naslednjih dveh letih pokrajinski katoliški shodi, ki so z živo besedo govornikov dosegli mnogo dobrega. Vsepovsod pa se je čutila živa potreba po splošnem katoliškem shodu, ki bi dal jasne smerice za naše povojno kulturno delovanje.

Ta želja se je uresničila že prihodnje leto, ko se je v dneh od 25. do 28. avgusta l. 1923 sešel peti slov. kat. shod, ki je po svoji notranji organizaciji in sistematičnosti pripravljanih del nadkrilil vse svoje prednike. Peti slov. kat. shod so počastili s svojo navzočnostjo kralj Aleksander, apostol. nuncij Pellegrinetti, 2 nadškofa, 8 škofov, 4 frančiškanski provinciali, 6 konzulov in nešteto drugih odličnih osebnosti in gostov iz Češke, Poljske, Ruske ter zastopniki naših bratov iz Westfalske, Francije in Amerike. Iz Clevelanda je dospel še poseben brzojavni pozdrav: "Dvesto zborovalcev 15. konvencije K. S. K. J. v Clevelandu Vam pošilja iz tujine bratske pozdrave. Vse za vero, domovino in narod je tudi naše geslo! — Jos. Sitar. Rev. J. Ažbe. Rev. Kompare. Dr. Snedec."*)

Na kat. shod so prihiteli celo prekmurski evangeličarji in srbski pravoslavni bogoslovci, ki so dobili najboljše vtise o našem kulturnem stremljenju. Vseh udeležencev z izkaznicami je bilo 38.065 in sicer iz Slovenije 37.202, iz Hrvatske in Srbije 385, iz avstr. Koroške 370, iz Jul. Benečije 108. Pri manifestaciji na Kongresnem trgu so jih pa naštehi

*) Ponoven dokaz sočustvovanja amer. Slovencev z domovino!

nad 100.000. Tu je namreč daroval apostolski nuncij sv. mašo, pri kateri je nastopilo 100 pevskih zborov s 1400 pevci in pevkami. Po sv. maši pa je posvetil ljubljanski škof slovenski narod presv. Srcu Jezusovemu, nakar je stotisočglava množica zapela "Posvetitev domovine presv. Srcu" in "Povsod Boga" ter prejela papežev blagoslov.

Govorniki so posvečali paznost zlasti zlim posledicam vojske; vsi so poudarjali, da je potrebna predvsem versko - нравna reforma: katoliška reforma src, obnovitev in poglobitev verskega življenja, versko - нравna vzgoja, delo od duše do duše. Zato so tudi resolucije obračale skrb na to temeljno zadevo.

Po vojski je prišel naš narod v drugačne politične razmere. Postal je integralen del nove države. S tem je stopila predenj vrsta novih vprašanj, ki so v zvezi s katoliško bitnostjo našega naroda. Katoliški shod je vpošteval tudi ta vprašanja in jih primerno rešil.

Po kat. shodu se je naše katoliško življenje iznova pomladilo. "Prosvetna zveza" organizira posebne tečaje in predavanja v Ljubljani in po kmetih, navezuje stike z našimi rudarji v Franciji in Porenju ter primorskimi in koroškimi Slovenci in posveča posebno skrb gojitvi stanovsko - kulturnega dela.

Skromen pregled velikega dela, ki ga "Prosvetna zveza" vrši danes v slovenskem narodu nudi statistika, podana na občnem zboru dne 29. oktobra l. 1928. Tedaj je bilo pri njej včlanjenih 224 ljudsko - prosvetnih društev iz ljubljanske oblasti in 58 društev naših izseljencev v Nemčiji, Holandiji in Franciji. V zadnjem poslovnem letu je imelo to društvo 8262 članov in 7073 članic, 482 rednih in 62 izrednih občnih zborov, 1134 sej, 422 odsekov, 13 godb, 41 tamburaških zborov in 10 orkestrov. Podružna društva sama so imela 68 lastnih domov, 192 lastnih dvoran, 84 zastav, 54 skioptikonov in 7 kino - aparatov. "Prosvetna zveza" sama je priredila 669 skioptičnih predavanj, 176 filmskih predavanj in 128 navadnih predavanj, 16 tečajev po deželi in 4 v Ljubljani, 23 prosvetnih večerov v Ljubljani, nakupila za 30,000 dinarjev knjig za izseljence in organizirala počitniško bivanje otrok westfalskih izseljencev v Sloveniji.

* * *

To je kratek statističen pregled dosedanjih slovenskih katoliških shodov, ki kaže, kako hitro je katoliška ideja naraščala in osvajala slovenska srca. Vsaki novi kat. shod je poživil vero v zmago katoliških načel, kar je razvidno tudi iz rapidno rastočih udeležb. Slovesna manifestacija je vsakokrat

Z lanskih orlovskih slavnosti v Pragi.

(Prva slika na levi predstavlja predsednika Masaryka, ko gre na orlovsko slavnost.)

vzdramila malodušne, podkrepila slabotne in podžgala močne. In prav v tem tiči globlji notranji pomen takih javnih prireditiv. Taki shodi premagujejo strah, vzbujajo pogum in pripravljajo na nove žrtve.

Vendar pa zunanja manifestacija še ni vse. Vsak kat. shod je bil temeljit obračun dotedanjega in začetek novega dela. To geslo je bil zvest kažipot vsem našim prvoboriteljem od prvega do zadnjega slov. kat. shoda. Zato je bil vsaki kat. shod nekakšna bilanca celotnega katoliškega gibanja na vseh poljih. V nekem oziru je naš narod začel graditi stavbo lastne kulture in neodvisnega narodnega življenja vprav tedaj, ko je bila spočeta misel o slov. kat. shodih. Zato igrajo kat. shodi v našem narodnem življenju tako važno vlogo: dajali so vedno nove smernice za smotreno versko, nacionalno in kulturno delo. Pod vplivom katoliške ideje in kat. shodov je začel naš narod živeti organizirano življenje, ki daje vsej njegovi bitnosti izraz, kakor ga drugače med našimi južnimi brati nikjer ne nahajamo. V dobi dobrih dvajsetih let so postali Slovenci narod najlepših idealov verskega, kulturnega in nacionalnega udejstvovanja. Nepristrana zgodovina bo morala pribiti dejstvo, da so vsemu našemu katoliškemu preporedu polagali vogelne kamne slov. kat. shodi.

ORLOVSKE SLAVNOSTI V PRAGI.

Jan Šedivy.

3. ORLOVSKI NARAŠČAJ NASTOPA.

Uvod v orlovske dneve.

MOGOČEN uvod v orlovske dni so napravili že češkoslovaški Orli sami s svojo izredno požrtvovalnostjo. Bogatašev je med Orli zelo malo. V mladih letih, dokler more biti Orel reden telovadec, jih pač le malo ima bogate vire dohodkov. Pot iz oddaljenih krajev precej stane. A vendar so se desetisoči Orlov odzvali povabilu vodstva in proglasili svojo udeležbo na orlovske dni. Še več! Zavedali so se, da take prireditve ogromno stanejo. Priprava telovadišča in tribun za gledalce stane milijone. Odlične tuje goste treba dostojno sprejeti in jih svečano pogostiti. Z vstopnicami ni mogoče kriti vseh izdatkov. A če nenadoma pride dež, napravi lahko škode za stotisoče, ker se vstopnice ne razpečajo. Zato so kljub svojemu siromaštvu v svoji veliki požrtvornosti zbrali češkoslovaški Orli že pred nastopom 800,000 čeških kron ali \$24,100 za kritje stroškov.

Slavnostno razpoloženje je nastalo v srcih vseh čl. katolikov, ko se je 20. junija pripeljalo v Prago na treh posebnih vlakih 1136 ameriških Čehov in

Slovakov. Ljubezen do sv. Vaclava, do domačih božjih poti kakor na Sv. Goro, na Velegrad, kjer je umrl sv. Metod, in v Staro Boleslavo, kjer je pred tisoč leti umrl mučeniške smrti sv. Vaclav, jih je nagnila, da se niso ustrašili velikih izdatkov in dolge poti. Ti gostje so prišli iz vseh držav ameriške Unije. En delavec iz Teksasa mi je pripovedoval, da že 45 let ni videl svoje domovine in da je jokal od radosti, ko jo je zopet zagledal. Neka gospa je v Ameriki že 40 let. V Pragi ima 15 let mlajšega brata, ki je ni poznal in tudi ona njega ne. Neki delavec iz Teksasa je stradal pet let, da je mogel letos ob svetovaclavskih slavnostih v svojo domovino. Prišla je celo gospa z enoletnim otrokom.

Ameriške goste so izredno slovesno sprejeli. Na kolodvoru so jih pričakovali ministri dr. Šramek, dr. Nosek, dr. Tiso in dr. Labay, škof dr. Podlaha, praški podžupan prof. dr. Svoboda, Orli v krojih in mnogo ljudstva.

V soboto, dne 22. junija, pa se je podalo 60 poslancev, senatorjev in članov vodstva čl. Ljudske stranke na čelu z ministroma dr. Šramkom in dr. Noskom, predsednikom senata dr. Hrubanom in podpredsednikom narodne skupščine ing. Dostalnikom na božjo pot v Staro Boleslavo. Pri oltarju, ki stoji na mestu, kjer je sv. Vaclav 28. septembra 929 pretrpel mučeniško smrt, so vsi prejeli med sv. mašo sv. obhajilo. Voditelj čl. Ljudske stranke, msgr. dr. Šramek, minister za socialno politiko, je ob tej priliki rekel: "Mi v današnjem modernem, krščanstvu sovražnem svetu stavimo na istih temeljih in gremo za istim ciljem kakor pred tisoč leti sv. Vaclav: pokristjaniti moramo narod, da ne bi izumrl!"

Prihodnjega dne, v nedeljo, 23. junija, je predsednik čl. orlovstva, minister dr. Šramek, na slavnostni akademiji otvoril svetovaclavske orlovske dni.

Nastop orlovskega naraščaja.

Orlovsko vodstvo se je težko odločilo za nastop orlovskega naraščaja. Kaj podobnega je mnogo lažje Sokolu in socialnodemokratski "Delavski telovadni organizaciji", ki imata ravno v Pragi svoje središče in največ svojih članov. Priprave so morale zato biti popolnoma drugačne, saj je središče orlovskega in katoliškega gibanja sploh na Moravskem, nekaj stotin kilometrov od Prage. Starši neradi pustijo svoje otroke same tako daleč a če jih sami spremljajo, potem ta pot preveč stane. Ali dobra volja in navdušenje je premagalo vse ovire.

Na praznik sv. Petra in Pavla je orlovski naraščaj napolnil praške ulice. Zjutraj so bile vse cerkve polne mladih Orličev in Orličic. Tudi nasprotni listi so morali priznati, da je ta mladina s svojim obnašanjem delala čast svojemu imenu, bodisi na ulicah, parkih ali kjerkoli.

Prvi javni nastop orlovskega naraščaja.

Točno ob tretji uri popoldne se je pripeljal v avtomobilu na orlovsko telovadišče sam prezident češkoslovaške republike prof. dr. Tomaž Masaryk. Spremljala ga je orlovska konjenica. Ko je g. prezident izstopil iz avta, so ga pozdravili: orlovski predsednik minister dr. Šramek, podpredsednik Leiner in vzgojitelj orlovske organizacije Pospichal. Nato je junaško stopil pred g. prezidenta slovenski Orlič, ki ga je pozdravil s slovenskim govorom. Zelo je ganil g. prezidenta nagovor Orličice iz njegovega rodnega mesta Hodonin, ki je rekla med drugim: "Gospod prezident, pozdravljamo Vas danes prvič sredi med nami v imenu vsega orlovskega naraščaja, ki je danes v Pragi ali pa se nas spominja na svojih domovih. Radujemo se, gospod prezident, da se nas niste sramovali in da ste nas prišli pogledat."

chove iz mesta Tournai v Belgiji. V sosednih ložah so opazovali nastop praški nadškof dr. Kordač, škof dr. Podlaha, načelnik generalnega štaba general Syrovy, ministri dr. Černy, dr. Nosek, dr. Labaj in mnogo drugih dostojanstvenikov.

Komaj so se izgubili zvoki čsl. državnih himn, je že privalovil skozi široka vrata modri val Orličic v dvo-, četvero- in osmerostopih in se razlil po stadionu (telovadišču). Nastopilo jih je 3586. Ker je sonce sipalo na stadion vse svoje bogastvo žarkov, je tem bolj očaralo gledalce spreminjanje barv na telovadišču, ko so se sukala in gibala gibka telesa Orličic v modri obleki z belim robom in belo čepico.

Za njimi so nastopili Orliči s tekmami in igrami, nato pa so se zopet pojavile na stadionu Orličice, ki so izvršile deset krasnih telovadnih plesov. Vrhunec tega dneva pa je bil nastop 3968 Orličev, ki so izvajali proste vaje. Po vrsti je imela ena vrsta v

Praški nadškof pozdravlja ameriške Čehoslovake.

Prihoda g. prezidenta na telovadišče so se res obradovala vsa katoliška srca. Saj se g. prezident l. 1922 ni udeležil orlovskega nastopa v Brnu, udeležil pa se je nastopov Sokolov in socialnodemokratskih telovadcev. G. prezident Masaryk, ki je bil pred vojno kot univerzitetni profesor voditelj Čehov v protikatoliškem boju, ni tudi v zedinjeni češkoslovaški republiki kot njen prezident kazal naklonjenosti do katoličanov. Ker katoličani spoštujejo vsako oblast, so se tudi napram njemu obnašali tako kakor se spodobi napram prezidentu republike. Če se je sedaj udeležil orlovskega nastopa, je to jasen dokaz, da je sila orlovstva in katoličanstva v Češkoslovaški v zadnjih letih tako narasla, da jo mora priznavati tudi nekatoliški prezident republike.

Po pozdravu se je podal g. prezident v spremstvu ministra dr. Šramka v prezidentsko ložo, kamor je dal poklicati tudi predsednika mednarodne zveze krščanskih telovadcev, Felixa van de Ker-

rokah šopek belega, drugi pa rdečega perja. Gledavcem je zastajala sapa, ko je v ritmičnem gibanju 8000 rok zašumelo ravno toliko perjanic, kakor bi tisoči najlepših ptičev rezali zrak. Prelivanje barv je postajalo vedno lepše. Ko pa je 4000 grl zapelo pesem "Hola, hola, hej, nikdo nemeškej! (ne zamudi!)" in so roke s perjanicami krožile po zraku, je prevzela oči in ušesa čudovita lepota. Vihar vzklikanja in navdušenja se je razlil po vsem stadionu. Celu najvišje osebnosti in nasprotniki, ki so prišli iskat napak, da bi jih objavili v nasprotnih časopisih, se niso mogli ubraniti navdušenja, ki ga je zažgal čudovito lep prizor. Načelnik generalnega štaba general Syrovy je izjavil, da se je izvršil nastop brez vsake napake. Prezident republike se je izrazil, da še ni videl telovadnega nastopa s tako krasnim prelivanjem barv. Orlovska mladina je napovedala na praznik sv. Petra in Pavla to, kar je dokazala prihodnjega dne s slavnostnim sprevedom, da

je namreč mogočna organizacija navdušene in sposobne katoliške mladine, s katero morajo nasprotniki vsaj računati, če se ji že ne morejo ali nočejo pridružiti.

Sprevod po Pragi.

Četudi je Praga že dva dni videla na ulicah orlovsko mladino, ki si je ogledovala mestne znamenitosti, vendar še ni bila svestna njene moči. Modra barva orlovskega naraščaja je sicer znatno obvladala ulice, toda popolnoma se je uveljavila šele v nedeljo, 30. junija predpoldne, na slavnostnem sprevodu.

Sprevod se je začel točno ob pol deseti uri na zgornjem Vaclavskem trgu, zaradi katerega zavidajo Pragi celo najlepša mesta na svetu. Mimo sohe sv. Vaclava, kjer je stala straža 12 Orlov v kroju, je defilirala orlovski naraščaj ravno eno uro in tri četrti. Sprevod so otvorili Orli na konjih. Orlovski manjši naraščaj je nosil rdeče in bele perjanice, orliški nižji naraščaj večje bele robce, višji orliški naraščaj je imel v rokah trakove v državnih barvah (belo-modro-rdeče), orlovski višji naraščaj pa je nosil kopja s prapori. Ti predmeti, ki so jih potrebovali za telovadni nastop, so še povečali lepoto tega spreveda.

V sprevodu je korakalo 4779 Orličev, 3330 Orličic, 2535 večjih Orličic in 2100 večjih Orličev, skoraj sto jugoslovanskih Orličev in Orličic. Vsega mladega orlovstva v kroju je bilo v sprevodu 13.848. Sprevodu je dajalo še večjo živahnost navdušeno petje in 12. godb.

Svobodomiselna, socialistična in protiverska Praga se ni mogla načuditi.

Drugi javni nastop.

V noči in zjutraj je pretilo nebo. Oči orlovske mladine so se ozirale na preteče temne oblake. Ali sonce je tekom predpoldneva zmagalo nad oblaki.

Drugega nastopa si je prišel ogledat papeški nuncij nadškof Ciriaci, škof dr. Podlaha, ministri dr. Šramek, dr. Beneš, dr. Nosek in dr. Srdinko; navzoč je bil tudi generalni nadzornik armade general Podhajsky in drugi dostojanstveniki. Prvi javni nastop in pa zlasti sprevod po Pragi sta imela velik vpliv na Pražane. Tako se je drugega nastopa udeležilo mnogo več gledavcev ko prvega.

Dočim je prvega dne nastopal nižji naraščaj, je drugega dne izvajal svoje vaje višji naraščaj. Najprej je izvajalo proste vaje 2220 Orličic. Večji Orličiči so se pokazali na orodju in v raznih igrach. Najbolj so vplivale proste vaje 1728 Orličev s kopji.

Po nedeljskem sprevodu in drugem nastopu se je podala orlovska mladina na božjo pot k znamenitemu Praškemu Jezušku v karmelitski cerkvi v Pragi, s čimer so dostojno zaključili svoje nastope. Istega dne je sprejel papeški nuncij podpredsednika čl. orlovske organizacije Leinera in orlovskega vzgojitelja Pospichala. Nuncij se je živo zanimal za orlovsko gibanje in je izrazil svoje zadovoljstvo nad sodelovanjem laikov in duhovnikov v orlovski organizaciji. Zaprošil je, da bi mu vodstvo poslalo pismeno poročilo. Obljubil je, da bo takoj po prihodu v Rim meseca julija poročal sv. Očetu o orlovstvu.

Moč češčenemarije.

Priredil dr. F. T.

ISIJONAR iz Zapadne Indije poroča v spreobrnitvi, ki še v posebni luči kaže dobroto Zveličarjevo in Marijino do ubogih grešnikov.

Pravili so mi, tako piše, da biva v vasi Leksa stara ženica, ki je bila v zgodnji mladosti krščena, ki se je pa pozneje izneverila krščanski veri. Poskušali so jo spraviti na pravo pot, pa vse je bilo zastonj! Vendar sem jo jaz obiskal.

“Koliko let imaš?” jo vprašam.

“Ena in devetdeset, oče.”

“To je lepa starost. Pa pravijo, da si kristjana, ali je to res?”

“Da, res je, oče!” Moji predniki so bivali v krščanski vasi in tam sem tudi jaz bila rojena. Ko so za preganjanja kristjanov vas opustošili, sem imela 18 let; rešila sem se v Lekso in sem tukaj tudi ostala. Spominjam se še krščanske vere.”

“No, dobro! Ali še znaš križ napraviti?”

“Da, oče!” je odgovorila in z levico napravila križ.

“Tudi dobro! Ali se še tudi spominjaš kake molitvice? Povej mi katero!”

Začela je s tresočim se glasom: Sveta Marija, mati božja, prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri. Amen. Nato je rekla: “Oče, to je vse, kar znam; pa ta molitev mi je zelo ugajala in zato je nisem pozabila, marveč sem jo pogosto molila. Moji otroci, ki so bili pogani, so se večkrat smejali, ko sem molila; toda jaz sem kljub temu vztrajala do današnjega dne. Zdaj bi se pa rada spravila z Bogom in kot kristjana umrla.”

Ko sem jo nekoliko poučil, sem ji podelil svete zakramente, ki jih je zelo pobožno prejela. Marija ne ostane dolžna, tudi najmanjše dobro delo poplača navadno že na tem svetu.

SESTRAM V GOSPODOVI SLUŽBI, *vzgojiteljicam mladine.*

Z GRIČKA ASIZIJ.

Menda se komu zdi, kakor da bi grička Asizij ne bilo več v Lemontu. Vse je tiho, vse molči o njem. Še dekleta, ki so se prijavile za sprejem v konvent, molčijo. Kakor da bi se zbale koraka, katerega so storile. Nikar tako, le junaško naprej! Matere, nikar jim ne branite. Dajajte raje poguma svojim hčerkam. Darujte Bogu, kar Vam je najljubše. Videla sem ob slovesu, ko je mati med ihtenjem izgovorila: "Ta otrok me ni nikoli razžalil." Blagor materi, blagor takemu otroku! Božji blagoslov gotovo ne bo izostal tukaj. Še imate čas, kajti šele dne 15. februarja boste sprejete v postulaturo in dne 15. avgusta, ako bo tako božja volja, boste dobile redovno obleko.

Mislím, da za starše ni večje sreče kakor če vidijo svoje otroke srečne in zadovoljne. Opazovale smo to dne 29. decembra, ko so naše kandidatkinje vprizorile dve igri. Povabljeni so bili na to predstavo tudi starši in sorodniki naših novink in kandidatinj. Na obrazih vseh navzočih se je videlo, s kakšnim zanimanjem opazujejo svoje hčerke, ki v svojem milem maternem jeziku ter v angleščini proizvajajo svoje vloge. Žal, da nimamo prostora za več gledalcev. "Little by little", pravi Anglež. To pot smo si začrtale tudi me na našem gričku. Prostori postajajo premajhni in tako smo primorane poskrbeti si večji in prostornejši dom.

Vrhovno predstojništvo iz Maribora nas je opozorilo na zidanje novega velikega konventa z besedami: Samostani in jetnišnice so zmiraj premajhni. Načrti za novi konvent bodo kmalo gotovi in upamo, da jih bomo kmalu priobčile v Ave Mariji. Mnogo bo stalo zidanje, a veliko je naše zaupanje v božjo pomoč in v pomoč naših milih rojakov. Naj nas blagohotno podpirajo s svojimi darovi po našem posebnem namenu.

Obračamo se v tem oziru na prečastite g. župnike slovenskih naselbin. Mnogo pripomore beseda duhovnega pastirja pri faranih.

Obračamo se pa tudi na posamezna društva, da nas podpirajo pri našem podvzetju. Hvaležne bomo tudi vsakemu posebe, ki se bo zavzel za nas in nam pomagal. Za vse te bomo opravljale razna dobra dela. Prosile bomo tudi č. g. urednika, da nam odstopi kotichek v Ave Maria, kjer bodo priobčena imena naših dobrotnikov in uspehi našega podvzetja.

Prosimo, pomagajte nam!

Šolske sestre.

* * *

No, sedaj pa imate svoj kotichek, častite sestre in vzgojiteljice naše mladine. Ave Maria Vas rada sprejme pod svojo streho in Vam daje na razpolago prostor, kjer boste zamogle same govoriti in izraziti svoje želje. Gotovo se bo tukaj oglašal predvsem zvonček z grička Asizij, vendar sem—kakor naslov kaže—hotel dati priložnost tudi častitim sestram po drugih slovenskih naselbinah, da sodelujejo v tem oddelku. Naj bo nekaka kronika naših slovenskih farnih šol v Ameriki!

Ob tej priliki se nam nehote pojavi dvoje vprašanj, na katera hočemo tudi odgovoriti.

Ali si moremo prav za prav misliti katoliško farno šolo brez sester — učiteljic? In zopet, ali si moremo misliti dobro organizirano farno brez trdne šolske zgradbe? Kakor niso možne farne šole brez častitih sester, tako nekako je skoro neobhodno potrebno, da ima vsaka fara svojo katoliško šolo, ki navezuje mladino na cerkev in z njo na vero starišev. Šola in cerkev je dvoje žarišč, iz katerih dobiva vera svojo moč in svojo trdnost. Kakor pa je cerkev odvisna od duhovnika, tako je na drugi strani farna šola odvisna od sester, ki se žrtvujejo vzgoji otrok in so vsled tega desna roka vsakega župnika. Brez sester bi težko šlo naprej, zakaj župnik bi pri najboljši volji ne zmogetl vsega. Tu mu pridejo na pomoč častite sestre in vršijo svoj poklic kot vzgojiteljice naše mladine.

Vsakdo ve, da potrebujejo častite sestre tudi naraščaja in da si morajo vzgojiti novih moči za svoje delo. Vzgoji našega domačega naraščaja je namenjen dom na gričku Asizij. Kdor hoče dobro naši mladini in kdor hoče, da bodo to našo mladino vzgajale domače sestre-učiteljice, tisti naj tudi rad podpira sesterski dom. Brez tega središča si ni mogoče predstavljati katoliških šol po slovenskih naselbinah. Po pravici lahko rečemo: Kar so ameriške Brezje za slovenske frančiškane v Ameriki, to je griček Asizij za naše ameriške šolske sestre.

Pozabljen amulet.

Rev. Bernard Ambrožič, O.F.M.

XII.

ORA je prispela v svojo sobo v hotelu, da sama ni vedela kako. Na videz sicer ni bila nič razburjena in izvošček celo takrat ni opazil na njej kaj posebnega, ko mu je odštevala denar. Bila je že tako vajena ponarejenosti, da je znala pred ljudmi skrivati svojo notranjost tudi v najbolj kritičnih trenutkih. Niti truditi se ji ni bilo treba in šlo ji je prav gladko ne da bi se morala siliti.

Njena notranjost je pa nocoj vsa iz ravnotežja. Saj je dosegla pred nekaj trenutki v oni spomina vredni dvorani tisto, za kar je bila pripravljena zastaviti celo svoje življenje.

Viktorju je prekrizala pot!

Z vso slastjo je mislila na dogodek med igro in ga do vseh podrobnosti svaljkala v spominu. Živo ji je stalo pred očmi vse po vrsti, kako je Viktor ostrmel ob njeni prvi slovenski besedi, kako sprva ni trenil z nobeno gubico na obličju in kako je malo pozneje prešinila neznana groza vsako njegovo potezo. Vse je trajalo komaj dva hipa, vendar je bilo dovolj, da je dalo Dorinim mislim hrane za ure in ure.

Potem si je pričela slikati v domišljiji, kaj se je moralo goditi po njenem dobro prikitem begu. Najprej si je v mislih ustvarila zunanji okvir in skušala uganiti, kako je dogodek razburil občinstvo in igravce. V duhu je videla, kako začudení so stali v sklenjenih vrstah okoli Viktorja in ga bolj z očmi ko z besedami izpraševali. Domišljevala si je, kako so iskali njo samo in pretaknili vsak kot, da bi jo našli. Ker je le ni bilo od nikoder, so se morali vračati k Viktorju in še bolj jasen izraz zagonetnosti se jim je bral na obličjih.

Glede Viktorja si ni mogla biti na jasnem, kako se je vedel pred množico. Ali se je čutil poraženega ali ne? Ali mu je nepričakovan dogodek uropal prisotnost duha ali ne? Morda je celo izgubil zavest? Eno in drugo se ji je zdelo verjetno, toda dognati ni mogla in ji tudi ni bilo mnogo na tem. Bolj ko zunanje Viktorjevo vedenje je zaposljevalo Dorino domišljijo njegovo notranje občutje.

Tu si je Dora dejala, da se ne more zmotiti, če si predstavlja do vseh podrobnosti misli Viktorjevih možganov in čustva njegovega srca. (Vrgla se je bila na naslonjačo, odvila električno luč in si položila roki pod glavo. Zdelo se ji je, da bo takole v temi in v lagodnem počivajočem položaju najlažje zopet in zopet preživela ves dogodek do najdrobnejših odtenkov.)

In res! Tema okoli Dore je izvrstno podpirala njeno razgreto domišljijo. Ko je zrla s široko odprtimi očmi v tisto neizrazno temo, se ji je zdelo, da se je črna praznota razdelila pred njo in v sredini se je odprla pred njenim poostrenim pogledom Viktorjeva razburkana duša. Videla je bliskov brez števila, ki so sekali drug drugega in se križali vsevprek in je spoznala, da so to bežne misli njegove glave. Slišala je tuljenje burje po ozračju, ki se je pripodila od nekod v silni vihri, in je razbrala, da so to čustva Viktorjevega srca. Napenjala se je do skrajnosti, da bi brala v onih sikajočih bliskih misel za misljo, in zdelo se ji je, da je popolnoma uspela. V tuljenju burje je izsledovala valovanje Viktorjevega srca in čim bolj je opazovala, bolj jo je njeno tajnostno gledanje napolnjevalo z zadovoljstvom.

To njeno zadovoljstvo je kmalu tako naraslo, da jo je premagalo. Zasenčilo je njeno svetlo gledanje v temi in skoraj proti lastni volji je morala upreti pogled sama vase . . .

Obšla jo je nepopisna naslada. Tako uživa človek, ki je dočakal uresničenje svojega hrepenenja, za katero je zastavil vso svojo dušo, zastavil samega sebe. Tako uživa človek, ki je po dolgem iskanju našel vse. Toda samo tisti človek more razumeti Dorino nasladi, ki ve, kaj je strast. So značaji, ki ostanejo mirni in hladni tudi takrat, kadar jih je tako zvana sreča pogledala s polnim pogledom. So pa drugi, ki se znajo obvladati ob iskanju sreče, ko jo pa najdejo, jim opojnost srca prekipi in se izpremeni v neizrazno razkošno občutje. Tako strastna narava je bila Dora. Zato njeno notranje zadovoljstvo ni ostalo zaprto v njenem srcu, temveč je udarilo na plan in se ji je razlilo v kri. Po vseh udih se je razpustilo in vse telo ji je plavalo v tako živo občuteni slasti, da je bila kakor sama iz sebe. Dvignila je roki izpod glave in jih raztegnila v noč. Grabila je v temo in skušala doseči nekaj, česar bi se oklenila in oddala kos naslade, ki jo je prešinjala. Oči so ji bleščale kot dva žareča oglja in zdelo se ji je, da ji razsvetlujeta temno sobo. Mišice na obličju so se ji razklenile v smehljajoč se izraz in trenotek pozneje je bruhnila v glasen smeh, v katerem ji je mukoma podrhtevalo celo udobno zleknjeno telo.

Tako je ostala le nekaj minut. Več ni mogla vzdržati. Za hip je skušala zbrati begotne misli, pa se ji ni posrečilo. Planila je kvišku in si našgala motno zeleno svetiljko ob vzglavju postelje. Samo nekaj odsekanih gibov jo je stalo, da si je od-

ložila obleko in se vrgla v posteljo k tako zelo zasluženemu počitku.

Mislila je, da bo v novem položaju spet vse od kraja doživela v mislih. Toda motila se je. Prekipavoče naslade po njenih udih je nalahko popuščala in se začela prelivati v dobro razločljiv občutek utrujenosti. Sprememba v njenem razpoloženju ji je dobro dela in ni se ji skušala ustavljati. Preden se je zavedela, se je čutila zazibano v neko stanje, ki ga ni mogla nič več kontrolirati.

Objel jo je spanec, ki jo je v hipu odtrgal od vsega sveta in od nje same. —

* * *

Pozneje je že bilo drugo jutro, ko se je Dora sunkoma prebudila. Imela je za seboj zdravo noč globokega spanja brez sanj. Bistro je morala pomisliti z odprtimi očmi, kje je in kaj se godi ž njo. Domislila se je in spet jo je obšlo svetlo zadovoljstvo. Roki je dvignila izpod odeje in glavo prevrgla na mehki blazini. Nekje v kotu nad čelom je začutila neprijeten pritisk kot košček glavobola in ta občutek je neprijetno vplival na njen duševni nastroj. Še nekajkrat je prevrgla glavo po blazini in si šla z gladko dlanjo preko čela. Česar je pričakovala, se ji ni izpolnilo. Zdelo se ji je, da ji je glava vedno manj lahka. Opojnost občutja v srcu in neugodje v glavi sta se spoprijela kakor v dvoboju in se uničila med seboj. Nekaj minut je obležala brez vsakega močnejšega občutka in ni mogla presoditi, kako se prav za prav to jutro počuti.

Sunkoma je vrgla raz sebe odejo in se dvignila na noge. Ves čas med umivanjem in oblačenjem ji je ostala ona praznota. Odšla je zajtrkovat in je upala, da se ji bo med dotikom z ljudmi vrnilo sinočnje razkošno občutje. Toda dosegla je ravno nasprotno. Vsi ljudje, ki jih je videla v zajtrkovalni sobi, so bili nenavadno pusti in nihče ni izustil pametne besede. Posegla je po novinah, pa ni našla niti enega branja vrednega poročila. Po kratkem obotavljanju se je vrnila v svojo sobo.

Odločila se je, da hoče biti sama s seboj na jasnem. Takole si ni mogla ugajati. Sedla je k oknu in se poglobila vase. Toda drugega ni našla v sebi nego odkritje, da je neprijetni občutek in pritisk v glavi minil, praznota v srcu je pa ostala in se je celo zdelo, da se od trenutka do trenutka stopnjuje.

Kaka čudna izprememba od sinoči! Kaj bi dala, ako bi si mogla zopet pričarati tiste opojne občutke doseženega hrepenenja, ki so jo sinoči tako burno prešinjali! Po sili jih je hotela nazaj. Dvignila se je od okna in se zopet vlegla na naslonjačo. Roke si je dejala pod glavo prav kakor sinoči. Misli je primorala, da so se zapletle v dogodek na odru in v Viktorja. Toda pričakovanega uspeha ni hotelo biti od nikoder. Dogodek z Viktorjem, ki se ji je zdel sinoči pretresljivo imeniten in naravnost veli-

časten, je bil danes tako malenkosten, da bi najrajši izbrisala svojo lastno sled v njem. Tako majhna se je malenkost zdela sama sebi, da se je skoraj sramovala.

Vstala je in stopila po sobi. Stresla je z glavo in z obema rokama pritisnila na srce. Rada bi ga ožela kakor gobo, da bi ga mogla preiskovati vse od kraja.

Posrečilo se ji je. Iz vseh onih neprijetnih občutkov se je polagoma razvilo določno vprašanje, ki je bilo tako čudno vsakdanje kakor najbolj pust delavnik: Kaj sem končno prav za prav dosegla? . . .

Ob tem vprašanju se je skoraj prestrašila. Šaj res, kaj je pa dosegla? Nič drugega ko to, da danes ne ve več, čemu je v Ameriki. Še več! Niti tega ne ve, čemu je sedaj še na svetu. En sam namen je imela njena pot v Ameriko: Viktorja najti! En sam cilj je postavila svojemu življenju: Viktorju se maščevati! Sedaj je doseženo oboje — kaj ji še preostaja v Ameriki in vobče na svetu?

Zdrznila se je. Taka junakinja je bila sinoči, da bi bila pripravljena vesoljnemu svetu kljubovati, danes se pa sprašuje kot se sprašujejo izgubljeni in brezpotniki: Kam sedaj in čemu?

Še nikoli se ji ni zgodilo, da bi bilo življenje stalo pred njo v taki nezakriti resničnosti ko v tej uri. Sprva je še čutila v sebi toliko moči, da je hotela pahniti od sebe nezaželjenega vsiljivca, toda kmalu je onemogla in se je spustila ž njim v razgovor.

Dora: "Čemu me motiš v moji sreči in zadovoljnosti? Še sem tista kot sem bila sinoči, zavedaj se! Sinoči ti ni bilo dano, da bi me motilo, tudi danes ti dano ne bo!"

Življenje: "Motiš se, Dora, silno se motiš! Z vso resnostjo stojim pred teboj in ne bo več trenutka do tvoje smrti, da me ne bi videle tvoje oči."

Dora: "Ne, ne sprejemem tvoje ponudbe! Ne potrebujem te in ničesar nočem slišati o tebi. Imam svojo srečo, ki sem jo dovolj težko dosegla. Našla sem, kar sem bila tako dolgo iskala. Pusti me, da uživam nemoteno, kar je moje!"

Življenje: "Ha, ha, neumna Dora! Ali res misliš, da je to sreča, kar si dosegla sinoči? Ali sodiš, da je tak malenkosten uspeh vreden enega človeškega življenja? Kako more taka otročarija napolniti srce, ki je v njem prostora za ogromne svetove?"

Dora: "Ne razumem, kaj govoriš. Moje srce je bilo polno do včeraj in je prekipelo sinoči. Čemu mi skušaš nenadoma ukrasti, kar je zraslo z menoj, da velja toliko kot jaz?"

Življenje: Ozri se globoko vase, Dora, in razumela me boš. Beri v lastnem srcu in našla boš resnico. Nisi še živela do sedaj, le sanjala si. Sanje je bilo tvoje iskanje Viktorja, sanje tvoje maščevanje nad njim. Prav sedaj se prebujáš iz svojih ne-

umnih sanj in gola resničnost stoji pred teboj. Ne poznaš je še, ker dolge so bile tvoje sanje in dolgo si boš morala meti oči, preden prideš jasno do sebe . . .”

Dora je obstala sredi sobe in si šla z belo roko po čelu.

Življenje: Prav, le domisli se, Dora! Odkar si se izgubila v ljubezni med seboj in Viktorjem tam na šentpeterski cesti, nisi več našla sama sebe. Ljubezni se je izprevrгла v nesrečo in še zadnji košček tebe same je zdrknil v brezdnost. Zasanjala si in tako je minila tvoja mladost in še več. Tvoje življenje je pred teboj danes in te kliče na odgovor. Reci, reci: Kaj si dosegla v teh letih?”

Dora: “Povedala sem in veš bolje ko jaz!”

Življenje: “Ha, ha! Vem bolje ko ti in to-le je, kar vem: Ničesar nisi dosegla! Prazna si bila in prazna ostaneš, če vsaj sedaj same sebe ne najdeš. Ni igra človeško življenje! Ni šala človeško srce! Eno je življenje vredno na zemlji, ena sama stvar mu daje vsebino. Spomni se, Dora, da si to čula nekaj! V dveh besedah se pove, ali ne veš, kaj je tisto? Izpolnjevanje dolžnosti!”

Dora: “Mučiš me s svojo dobro priučeno pridigo! Ali ni bilo to, kar sem storila, le moja dolžnost?”

Življenje: “Ha, ha! Smešna si, Dora, smešna od sile! Igračkanje in otročarijo imenuješ dolžnost! Glej, kako ti je v sanjah minilo življenje! Pila si in si vsa žejna! Jedla si in si vsa lačna! Pila in jedla si v sanjah! Srce ti je priklopelo v namišljeni sreči, sedaj ti je prazno in pusto. Kaj boš sedaj?”

Dora: “Kaj bom sedaj?”

Življenje: “Pri tem vprašanju te puščam v nemiru. Čas je, da si našla vprašanje. V nemiru te puščam. Nemir je delež vseh onih, ki so cilj življe-

nja zgrešili. Bridkost je ta delež, pa obenem odrešenje. Nemir pomeni iskanje. Kdor je izgubil, naj išče. Še ni dovolj močna, Dora, išči in izkoplji se iz teme. Nemir ti bo zdravilo in najdba.”

Življenje je umolknilo in se umaknilo v nevidnost. Dora je ostala sama in se dolgo, dolgo borila.

* * *

Izmučena je legala spat, še bolj izmučena se je dvigala zjutraj. Bilo ji je, kakor da nima več volje. Ves svet okoli nje je postal brez pomena. Silno je hrepenela, da bi odkrila v sebi kakršnokoli hotenje, pa bilo je vse zastoj. Želela si je, da bi bila bolna, morda bi si v boleznini zdravila hotela. Pa niti zboleti ni mogla. Želela si je sovražnika, da bi se mogla boriti z njim. Toda ni ga bilo od nikoder. Želela je, da bi jo pekla vest, da bi se skušala greha otresti, toda niti greh ji ni hotel jasno pred dušo . . .

Tako je životarila in venela kot rastlina v zadovolji sobi.

Prav polagoma ji je pričelo nekaj vstajati iz duše. Sprva ni prav spoznala, kaj je bilo. Vendar se ji je zdelo, da ji ob tistem gibanju znotraj od časa do časa hitreje udarja srce. Pozneje se je zavedala, kaj ima biti ona nejasnost, in bilo ji je kot da jo je sram. Pa tudi ta občutek je stopil v ozadje. Samo da je še kaj živega v njej! Bilo je prvič od onega večera, da se je spet razveselila same sebe...

Novemu gibanju znotraj je pustila svobodno pot. Raslo je od ure do ure in jo krepko prevzelo.

Bilo je že tako močno, da ga je skušala poviti v besedo in mu dati ime. Silno vsakdanje je bilo to ime in nič vznešeno, toda nič več se ni upirala ob njem.

Trla jo je neugnana radovednost, kje je sedaj Viktor in kaj počne Irena . . .

(Dalje prih.)

Laktancij o rimskih preganjavcih.

Priraja Rev. Pavel Podbregar.

(Konec.)

Licinijeve sanje.

Esti si stali vojski nasproti in prihodnji dan naj se odloči. Maksimin obljudi Jupiteru: Ako dobim zmago, bom kristjane iztrebil. V tej noči pristopi angel k Liciniju in mu veli, da naj hitro vstane in da naj vsi vojaki molijo k najvišjemu Bogu. Ako tako stori, bo zmagal. Po teh besedah se mu je zdelo, kakor da bi bil angel vstal in ga poučil, kaj naj moli. Licinij vstane, pokliče pisarje in veli, da naj pišejo: “Najvišji Bog, prosimo te. Sveti Bog, rotimo te. Vsa pravica je na

naši strani; vse blagostanje hoče tvoje pomoči; celo cesarstvo zdihuje. V tebi živimo, po tebi bomo zmagali in bomo srečni. Najvišji Bog, sveti Bog, usliši naše prošnje!” Te besede so napisali na majhne lističe in jih razdelil med poveljnike in tribune, da naj jih le-ti porazdele med posamezne vojake. Navdušili so s tem vojake, ki so bili prepričani, da jim nebo napoveduje zmago. Licinij je določil za boj prvi majnik, na spominski dan, ko je pred osmimi leti Maksimin nastopil vlado. Ta dan pa je bil dan poraza. Maksimin je že pred določenim časom razpostavil vojake. Zgrabili so za orožje in šli sovražniku nasproti. V sredi med obema

armadama je bila prazna in pusta ravnina imenovana "sončno polje". Cesarja sta videla drug drugega. Licinijevi vojaki so odložili čelade in ščite ter po zgledu poveljnikov dvignili roke k nebu in molili. Trikrat so ponovili molitev. Tedaj stopita cesarja k medsebojnemu razgovoru. Maksimin se nikakor ne da pregovoriti, da bi odnehal, kajti podcenjeval je Licinija in sodil, da prestopijo njegovi vojaki k njemu. Licinij je bil skromen, Maksimin pa zapravljiv in je računal na gotovo zmago.

Maksim in poražen.

Krdeli obeh cesarjev se približujeta druga drugi. Trombe zadone, vojaška znamenja zavihrajo. Licinij otvori napad. Maksiminovi vojaki ne vedo v prvem strahu, kaj početi z orožjem. Maksimin sam obhodi bojno črto in poskuša z darovi pridobiti nasprotnike. Vendar ga ne poslušajo. Napadejo ga in tedaj zbeži nazaj k svojim. Njegovi vojaki so bili poraženi in velika množica jih je ležala po bojišču.

Maksim spozna svoj položaj. Škrlatni plašč vrže od sebe, se obleče kot suženj in hiti k morju. Polovico njegovih je padlo, ostali pa so deloma zbežali, deloma se udali. Maksimin je došel v eni noči in v enem dnevu do morske ožine in odtod zopet v eni noči do Nikomedije, četudi je znašala ta razdalja do 240 km. Tamkaj vzame otroke in ženo ter hiti naprej v Kapadocijo. Tu se ustavi in zbere vojake in si zopet ogrne škrlat.

Milanski razglas 313.

Licinij je Maksiminove vojake, ki so prestopili k njemu, porazdelil med svoje. Potem je šel v Bitinijo in slovesno odkorakal v Nikomedijo. Tu se je zahvalil Bogu za izkazano pomoč. Na dan "id", to je 13. junija 313, v tretjem letu konzulovanja Konstantina in Licinija, je izšel na posamezne pokrajinske namestnike sledeči razglas: Ko sva se midva, Konstantin, vladar (avgust), in tudi Licinij, vladar (avgust), srečno sešla v Milanu in prerešetovala zadeve, ki posegajo v javni mir in blagostanje, sva sklenila nekatere stvari tako urediti, da bodo koristile vsej skupnosti. To velja zlasti glede češčenje božanstva. Kakor kristjanom tako tudi drugim dovoliva, da se svobodno pridružijo veri, ki si jo sami izvolijo. Odločujeva po resnem prevdanku, da nikomur ne odrekava pravice izvoliti si vero in češčenje ali kristjanov ali tiste vere, ki jo vsakdo smatra zase najbolj prikladno. Najvišje božanstvo, čigar češčenju sva midva s celim srcem naklonjena, naj pošilja tudi nama naklonjenost in milost. Naj ve, da sva sklenila preklicati vse odloke, ki so neprijazni kristjanom. Vsakdo brez izjeme lahko

svobodno in neovirano prizna vero kristjanov. To razglajamo, da tako nobena vera in nobeno češčenje ne bo trpelo kake škode. Poleg tega sva sklenila z ozirom na kristjane še sledeče: Tisti, ki so prostore, kjer so se kristjani skupno shajali, kupili ali si prisvojili, jih morajo brezplačno nazaj vrniti. In kdor je take prostore v dar dobil, mora ravnotako v najkrajšem času izročiti jih kristjanom. Vse te prostore morajo povsod po tvojem (t. j. namestnikovem) posredovanju nemudoma oddati organizaciji kristjanov. Kristjani morajo dobiti nazaj vse tiste prostore, kjer so se zbirali k božji službi in tudi ostalo lastnino, ki je bila pravno združena z njihovo organizacijo. Vrniti pa treba vse to cerkvi, ne posameznikom. Ravnaj se torej po zakonu, ki smo ga zgoraj nakazali in to brez izgovora ali kakih ovinkov. Vse pa izroči kristjanom, to se pravi, organizaciji kristjanov. In tisti, ki bodo to izvršili, naj pričakujejo našo naklonjenost. Z uspešnim posredovanjem boš pomagal imenovani organizaciji kristjanov, obenem pa bodo na ta način tudi najini predpisi kar najhitreje izvršeni. Iskreno želiva, da se povsod skrbi za javni red in mir. Po vsem tem bova pokazala svojo hvaležnost Bogu, ki je tudi nama mnogo pomogel v zelo važnih rečeh. Božja pomoč naj še nadalje ostane pri vseh najinih podvzetjih. Da besedilo tega odloka vsi zvedo, ga razglasi prav vsem. Naj vsakdo ve, kako sva hotela vsem dobro.

Poleg tega je Licinij dal še osebna navodila, da naj kristjanom vrnejo prostore, kjer se je vršila božja služba. Od dne, ko so pred tem odlokom začeli preganjati cerkev in so ji sedaj vrnili svobodo, je preteklo 10 let in nekako 4 mesece.

Maksim inova smrt (312).

Licinij je hitel za tiranom. Ta je bežal iz nezavarovane ravnine v gorovje Taver. Tam je postavil več obmejnih trdnjav in zavetišč; toda zmagovalec je tudi preko teh prodril in ga prepodil v Tarz. Ko je Maksimin videl, da je zajet na suhem in na morju in da nima nobenega izhoda več, si je slednjič takorekoč v obupu poiskal smrt kot svojo rešiteljico. Zavžil je mnogo jedi in popil veliko vina ter nato vzel strup. Radi prenapolnjenega želodca pa strup ni takoj deloval. Počasi je začel hirati in čutil je vsak dan hujše bolečine. Strupeni sok je jel delovati. Posledica tega je bilo oslabiljenje ledvic in vedno hujše bolečine. Opazili so tudi pojave norosti. Zaletoval se je namreč v zemljo in z glavo bil ob steno. Oči so mu močno izstopile. Zgubil je pogled in včasih je neznansko vpil. Po mnogem vzdihovanju in težkem smrtne boju je slednjič izdihnil dušo.

GLASOVI
od
Marije Pomagaj
P. Benigen.

Na delo!

Že je minulo pol leta od velikega dneva vseslovenskega katoliškega shoda. Še vedno se z veseljem spominjamo te veličastne prireditve v lanskem letu na ameriških Brezjah in ponosni smo na nepričakovano veliko množico vernih naših rojakov in rojakinj, ki ste se odzvali našemu povabilu in prišli na prvi naš vseslovenski katoliški shod. Vi ste nam zagotovilo, da ste res verni in ste ohranili tudi v Ameriki zvesto in neomajno, kar ste obljubili svojim očetom in materam pri slovesu iz drage domovine. Vi ste trdna in neporušna podlaga za delo, ki je bilo zasnovano v Vaš prid na katoliškem shodu.

Pa niste samo Vi udeležniki shoda naše upanje in zanesljiva zaslomba. O ne, še je širom Amerike vernih naših rojakov in rojakinj, ki sicer niso mogli priti na katoliški shod, ki so pa bili z nami v duhu, ki so doma delali in molili za naš prvi katoliški shod. In koliko število je teh! Vsi ti so nam v čast in ponos, vsi ti nam bodo v pomoč in podporo pri delu za udejstvovanje in uresničenje sklepov ali resolucij prvega vseslovenskega katoliškega shoda.

Kakor smo se nanj pripravljali celo leto — in še nas je lovilo delo na vseh koncih in krajih, da smo ga komaj zmagovali — tako je pa treba zdaj vam navodila za delo, kako boste mogli izvrševati, kar se vam je naročalo na shodu. Zdaj ste vi na vrsti, da se lotite dela in spravite v dejanje sklepe shoda.

Pa že vprašujete, kako naj začnemo? Res, najtežje je pričeti, ko se je pa z delom srčno začelo, gre pa lahko in lepo delo naprej.

Torej veselo na delo,

ki vam ga je poskrbel in naročil prvi katoliški shod! **Njegov poglavitni namen je bil blaginja vseh rojakov v Ameriki.** Ta se pa more doseči edino na podlagi praktičnega krščanskega življenja, kakor omenja prva resolucija. Vse druge resolucije samo razlagajo in podpirajo ta poglavitni namen; one povedo natančneje, kako naj se uveljavi nauk Kristusov v življenju posameznika in v življenju naših družin.

Vam v pomoč, vam v korist

je bila na shodu ustanovljena Prosvetna Zveza v smislu katoliške akcije, ker brez nje bi ostala naročila katoliškega shoda samo na papirju. Prosvetna Zveza ima nalogo in ona jo hoče tudi izvesti, da pridejo resolucije shoda v dejanje, v življenje. Duh, ki veje iz resolucij, prinese življenje, črka je mrtva. Duh katoliškega shoda, ki je prešinel navzoče, mora zdaj oživljati vse in jih navajati k delu in življenju. Drugače bi bilo veliko delo katoliškega shoda brez trajnega sadu in koristi, kakor lepa pridiga, o kateri govore poslušavci, kako lepa je bila, bi bila brez sadu, če bi jo poslušavci samo hvalili, ne pa tudi obračali nauke nase in po njih živeli.

Kako neobhodno potrebna

je torej Prosvetna Zveza, ustanovljena na shodu, da bo vodila

naše dobro ljudstvo po začetni poti in v duhu katoliške akcije! Kar so zasnovali papež Pij XI. v začetku svojega vladanja, namreč **katoliško akcijo** za ves katoliški svet, da bi se uresničilo njihovo geslo in prišel "mir Kristusov v kraljestvo Kristusovo," to velja tudi in še posebno za Slovence v Ameriki. S katoliško akcijo žele papež prenoviti katoliški svet, dati mu mir Kristusov. Kdor je bral njihove okrožnice, pisma in odloke svetih kongregacij, ve, kako jim je na srcu katoliška akcija. Dokaz temu je debela knjiga 615 strani, ki jo je izdal Msgr. Cavagna po naročilu odbora za mašniški jubilej sv. Očeta z naslovom "Pij XI. in katoliška akcija." V tej knjigi so vsa lastnoročna njihova pisma, okrožnice in govori, ki so jih imeli sveti Oče o katoliški akciji, sploh vse, kar je v zvezi z njo.

Časovno urejeno kazalo to jasno potrjuje, ker kaže, kedaj so pisali ali govorili o katoliški akciji. V vsem času od februarja 1922 do konca septembra 1929 je najti samo tri mesece, v katerih niso govorili o njej. Pri vsaki priliki govore o njej, jo razlagajo in priporočajo. Poleg ureditve rimskega vprašanja je katoliška akcija tista stvar, ki je najpomembnejša v življenju sedanjega velikega papeža. Podam nekaj besed svetega Očeta o katoliški akciji. "Kadar pripravljamo misijonarja," tako pišejo neki belgijski družbi, "imamo v mislih najprej njegovo notranjo vzgojo; toda če bi misijonar samo zase ohranil to notra-

nje življenje, bi svet ne bil spreobrnjen. On mora pridigati, opravljati dobra dela, delati na zunaj. Tako je tudi s katoliško akcijo. Ona najprej stremi za tem, da napravi ljudi za dobre kristjane. Ko je kristjan utrjen v krščanskem življenju, mora na zunaj, to je drugim dati od svojega življenja. Povsod naj deli od zaklada krščanstva in naj se krščansko življenje širi v vsakem stanu, v družini in javnem življenju, tudi v politiki. To je namreč, kar želimo, da bi Kristus vladal na zemlji kakor vlada v nebesih in da bi se njegovo kraljestvo razširilo in zavladovalo po vsem svetu."

Govoreč voditeljem katoliških organizacij v Rimu, so vprašali: Kaj je katoliška akcija? Ona je dejanje in obsega vsako prstovoljno vršitev našega življenja, z eno besedo, akcija pomeni živeti in delati. — In potem nadaljujejo, kako naj bo vse naše življenje in ravnanje prešinjeno po sveti veri.

Katoliška akcija ni torej omejena na katoliška društva, ki se nazivljajo v Evropi v raznih deželah kot "katoliška akcija" in tudi v Ameriki, kjer zdaj zavzema isto mesto The National Catholic Welfare Conference. Te katoliške organizacije so pač nekaki predhodniki ali predstraže katoliške akcije. Po nauku svetega Očeta naj prešine katoliška akcija vse življenje tako posameznika kot družin, da se bo uresničilo njihovo geslo: "Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem." Katoliška akcija naj privede ljudi h krščanskemu življenju, pa tudi, kar vedno povdajajo za delo, da pride kraljestvo Kristusovo med ljudi, zato tolikrat prosimo v molitvi Gospodovi: "Pridi k nam tvoje kraljestvo." Sveti Oče navdušujejo pri vsaki priliki vernike za osebno posvečenje, za molitev in žrtve; toda dostavljajo vedno, da se naj katoličani udeležujejo tudi na zu-

naj in naj v nemajo za dobro tudi druge s svojim življenjem in dejanjem.

Tudi v Zedinjenih državah

se krepko pripravljajo tla za katoliško akcijo. To gibanje vodi The National Catholic Welfare Conference pod nadzorstvom ameriških nadškofov in škofov. Organ te, vse versko življenje obsegajoče organizacije je N.C. W.C. Review. Ta mesečnik je prinesel v januarski številki 20 temeljitih člankov o katoliški akciji in družini. Naši v Ameriki rojeni Slovenci bi imeli veliko korist, ako bi brali to revijo. Stane na leto samo en dolar, njen naslov je: 1312 Massachusetts Ave., N. W. Washington, D. C. Po tej reviji se pripravlja pot katoliški akciji v Ameriki.

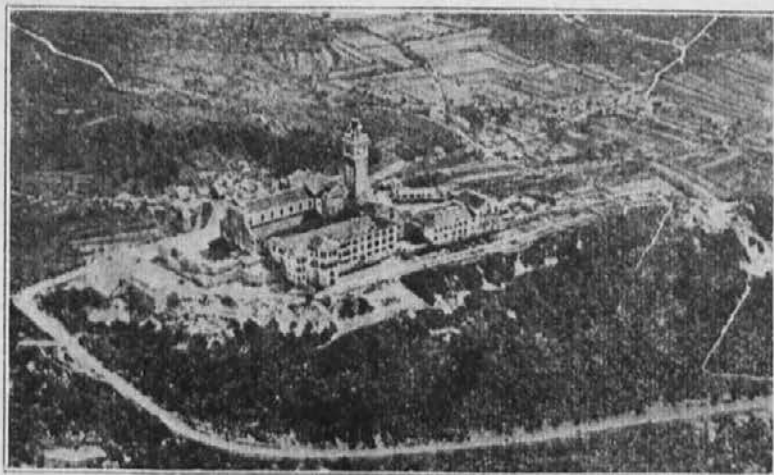
Drugi pojav

v prilog katoliške akcije je pa živahno gibanje za duhovne vaje lajikov. To nam daje veselo upanje, da se bo pričelo na široki podlagi apostolsko delo med lajiki. Že tretjič se je vršilo letno zborovanje širiteljev duhovnih vaj in sicer letos v Detroitu, Mich., 3., 4. in 5. januarja v ondotnem škofijskem semenišču. Omenim samo, da je na dobro obiskanem zborovanju podal poročilo pom. škof cincinnatskega nadškofa McNicholsa, J. H.

Albers, o duhovnih vajah za lajike. V njem povdarja potrebo istih in priporoča, da bi škofje in provincijali redov in kongregacij v Zedinjenih državah določili več duhovnikov, ki bi se posvetili izključno temu apostolskemu delu in tako pripravljali pot katoliški akciji v Ameriki. Glas svetega Očeta Pija XI. za katoliško akcijo že tudi čvrsto odmeva v Ameriki, istotako tudi med ameriškimi Slovenci.

Naši kleriki

so priredili nove prav lepe jaslice za božične praznike in okusno okrasili romarsko cerkev Marije Pomagaj. Vsem darovavcem za jaslice bodi božje Dete obilen plačnik! Slovesna polnočnica je bila ob veliki udeležbi pobožnega ljudstva, ki je med polnočnico pristopilo v obilnem številu k sv. obhajilu. Nekaj posebnega je bilo, da so sosednji gospodje župniki povabili vse patre za spovedovanje na sveto noč razen enega, ki je spovedoval doma. Tudi med tednom je včasih doma samo ena maša, ker nas kličejo na pomoč na razne kraje. Ko bi bilo deset mašnikov na ameriških Brezjah, bi komaj zadostovalo, da bi postregli vsem, ki prosijo naše pomoči. Zato težko čakamo povrnitve našega misijonarja p. Odila, ki je bil zaradi bolezni zadržan v domovini. Sporočil je, da

Pogled na obnovljeno Sveto Goro pri Gorici.

se je pozdravil in da se poda še z enim sobratom p. Hijacintom po novem letu v Ameriko.

Prva Slovenka,

Frančiška Pavlič, roj. Kosirnik iz Domžal, je bila dne 14. dec. ob 11. zjutraj slovesno pokopana na pokopališču sv. Frančiška na ameriških Brezjah. Zadnja leta je živela s svojo družino v Chicagi, kjer je umrla za pljučnico. Več let poprej je živela v New Yorku, kjer je bila poročena.

Trije njeni otročiči: hči in dva sina, so šli k svojim sorodnikom, ki bodo skrbeli za nje. Velika je bila udeležba pri pogrebu. Počivaj v božjem miru, skrbna mati, ki si kot prva Slovenka bila pokopana pri Mariji Pomagaj na ameriških Brezjah!

Na znanje!

V nedeljo, 2. februarja ob 3. uri popoldne bo priredila Akademija sv. Angele iz Morris, Ill., koncert v korist našega samosta-

na Marije Pomagaj. Nastopilo bo 40 dijakinj z različnimi instrumenti. V Akademiji sv. Angele je naš rojak Rev. J. Plaznik za spirituala.

Koncert se bo vršil v veliki dvorani mestne višje šole v Lemontu. Vstopnina je samo 50c. Vsi, kateri se želite udeležiti tega koncerta v nedeljo, 2. febr., se pripeljite do nas. V naši cerkvi bo blagoslov ob dveh in potem se skupaj odpeljemo na koncert v Lemont.

Iz našega ofisa.

ZAHVALE:

Podpisana družina se iz srca zahvaljuje blaženi Devici Mariji, ki je na našo prošnjo pri Bogu izprosila čudežno ozdravljenje oziroma vsaj vidno izboljšanje težko bolne naše hčerke. Pri njenih izčrpanih močeh nismo pričakovali nič drugega kot smrt, da jo reši strašnih bolečin. Človeška pomoč je bila čisto izključena; toliko bolj je pa dobri Bog posegel vmes s svojo vsemogočnostjo. Zato se mu zahvaljujemo in pošiljamo v dar: \$2.00 za sv. maše (2) v č. M. B. in \$3.00 za lučke.

Družina Fr. Peterka,
325 Alpha Pl., Glendale, N. Y.

Najpristraneje se zahvaljujem Mariji Pomagaj na ameriških Brezjah in sv. Tereziji od Deteta Jezusa za zopetno zdravljenje. V svoji boleznini sem se obrnil do različnih zdravnikov, toda vse je bilo zaman. Ko sem se pa priporočil preblaženi Devici in sv. Tereziji sem zadobil, kar mi zdravniki niso mogli dati. Sedaj sem zopet popolnoma zdrav. Iz hvaležnosti pošiljam za eno sv. mašo, ter mali dar v podporo lista.

F. F., Denver, Colo.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj in sv. Tereziji za ozdravljenje moje hčerke. Iz hvaležnosti pošiljam mali dar.

Veronika Hren.

Bila sem v velikih družinskih stiskah, tako da sem skoraj že obupala. V tej težavi sem se zaupno obrnila k Mariji Pomagaj za pomoč. Moja prošnja ni bila brez uspeha, kajti v kratkem se je vse tako nepričakovano spremenilo, da smo se vsi čudili. Trdno sem prepričana, da nam je pomagala Marija Pomočnica. Zato se ji na tem mestu najpristraneje zahvaljujem.

I. S., Cleveland.

Darovi v blagu:

Mary Kolarich je darovala več parov zimskih nogavic, Frances Starman pa 3 pare. Neimen., Cleveland, je poslala zimsko odejo, Mrs. A. Ferk iz Lemonta pa šopek lepih cvetlic.

Za božič so darovali za cerkev:

Mrs. Jennie Travnikar \$5, John Mesec \$5, Miss Mary Kolarich \$10, Karol Bregantich \$5.

Darovi za cerkev Marije Pomagaj:

Mary Planinšek \$1, John Udovic \$6.50, Neimen. \$5, Ana Bregar \$15 (za zimsko obleko), Frances Vrabich \$2, M. Skuij \$2, Frances Pirman \$2.50, A. Smajdek \$4.50, August Jakopich \$10, V. Požun \$1, Jennie Kostelc \$5 (v zahvalo), A. Pu-

PONOVRNO SO DOBILI NOVE NAROČNIKE:

Anton Jaksetich 15, Josephine Meglen 2, Marko Bluth 2, Mary Kobal 2, Simon Stražnikar 3, Mary Svetich 1, John Koporc 2, John Vidergar 3, Anton Janes 1.

Prav lepo se zahvaljujemo vsem, ki so nam na ta ali oni način pomagali. Kampanjo na željo mnogih podaljšujemo do konca meseca februarja.

celj 50c, Martin Juričič \$2, Marko Bluth \$2, Anna Lopart \$1, N. J. Vraničar \$2, družina Lavrich \$2, J. V. Hren \$1, Angela Berus \$1, J. Tomazetig \$7, A. Pezderc \$1, P. Svegel \$1, J. Glivar \$1, J. Legat \$1, J. Radež \$1, A. Hotujec \$1, J. Glivar 50c, I. Kirn \$2, J. Asseg \$2.50, M. Pavlesich \$2.50; M. Bečaj \$5, M. Šenk \$5, F. Sherek \$2.

Darovi za lučke pri Mariji Pomagaj in sv. Tereziji:

Mary Pornarth \$1, Josie Cimperman \$2, Mary Planinšek \$1, Mary Gornik \$1, Marko Dragovan \$1, A. Kraus \$2, P. Strnard \$1, F. Visočnik 50c, Joe Fajfar 50c,

McKenna \$1, F. Pirman \$1, Lucija Gregorčich \$1, Anna Banks \$1, J. Vidmar \$2, J. Vidmar 50c, Jennie Kostelc \$1, Fr. Fance 50c, Jos. Dolinšek 50c, Fr. Terpine 20c, M. Kremesec \$2, T. Štefančič \$5, A. Bukovec 50c, J. Kastelic \$1.25, F. Perme 10c, A. Dijak \$1, B. Benko 50c, I. Supin 10c, M. Koren \$1, M. Markovitch \$1, A. Shmuck \$1, M. Kapš \$1, J. Muhič \$1, M. Fugina \$1, Rev. A. Mlinar \$1, A. Nemanich 50c, P. Zagar \$2.25, M. Mulc \$1, Hel. Grčar 50c, J. Groznik \$2, J. Kastelic 25c, družina Bogolin \$1, Mary Poljak \$1.

Darovi za list Ave Maria:

F. Dernovsek 50c, M. Šenk \$1, K. Pfeifer \$1, K. Pristopec 50c, J. Burgstaller 50c, J. Asseg \$2.50, Fr. Sajovic \$2, M. Novak \$1, M. Česnik \$3, A. Zupančič \$2.60, A. Kegel \$5, F. Tomšič \$2.50, A. Banks \$1, Anna Bregar \$2, Frances Ambro \$1, John Udovich \$1, Terezija Aufderklam \$2.

Člani Apostolata sv. Frančiška so postali:

J. Udovich \$5, Tom Mervar \$10, Frances Mervar \$10, C. Remes \$10, M. Tomšič \$9.50, John Intihar \$10, Alojzij Intihar \$10, M. Štefančič \$10, Louis Simončič \$10, Ter. Dolinšek 50c, Leo Dolinšek 50c, M. Kožar 50c, M. Urenčur 50c, L. Mesojedec 50c, J. Bačne 50c, A. Florijančič \$10, M. Novak \$10, F. Pavlič \$10, M. Prijatelj \$10.

Darovi za kolegij:

J. Dobravo \$3, Rev. L. Virant (\$10 za dijake), J. Bače 50c, Anna Kamin \$3, Johana Jakopich \$2.

Za sv. maše so poslali:

Mary Gornik \$1.50, Marko Dragovan \$1, Frank Perovšek \$1, Jakob Dolinar \$1, Mary Medic \$1, Mary Svirgel \$1, J. Kastelic \$1, L. Kern \$2, A. Lensad \$1, F. Visočnik \$1, L. Mohar \$1, Terezija Okoren \$1.50, Frances Pirman \$1.50, Jennie Pink \$3, F. Bauslin \$1, Anna Banks \$2, (Dalje prih.)

Naši mladini.

A MONTHLY LETTER FROM YOUR FRIEND

Dear Friends:—

In the month of February direct your glance to Nazareth and then contemplate the Holy Family. See what a splendid example of obedience the divine Redeemer gives to all, and to young people more especially. Of Him, the incarnate Son of God, it is said in Holy Scripture: "Jesus was subject to them." "He advanced in wisdom and age and grace, with God and men." "He advanced in age" in this respect it was with the God-Man the same as it is with us ordinary mortals; He continually grew older.

On the contrary, the expression, "He advanced in wisdom and grace," is not to be understood in a purely human sense. Jesus Christ was, as the God-Man, ever full of wisdom and grace. He could not advance in them; but He showed it more and more plainly; He allowed it to appear more and more openly that He was full of wisdom and grace.

At present, however, I desire to impress upon your memory these words: "He was subject to them." Thereby Jesus become the model or respect for authority, or of the virtue of obedience.

Jesus Christ, as the eternal Son of God, was Himself authority personified, yet "He was subject." And to whom was He subject? To a human authority—to creatures. And ought man, a poor, miserable creature, instigated by pride and a false notion of liberty, refuse to acknowledge the authority set over him by his Creator!

Respect and obey your parents, and authority as God wills that you should do. Obedience is a virtue, an exceedingly precious virtue, and St. Augustine terms it "The mother and root of all virtues"; or, as St. Bonaventure terms it, "A ship which carries one safe to heaven." Obedience, respect for authority, is for all men a most necessary virtue, and for every young man and girl more especially; for obedience is order, and order must exist wherever God rules and reigns.

Therefore, continue constantly to practice obedience, in imitation of the glorious example set you by the incarnate Son of God during His sojourn in the holy house of Nazareth. It may sometime be difficult, when pride, obstinacy, or self-will strives to gain the upper hand. But it is all the more necessary that you should now learn to bow your head, and accustom yourself to obey; for at a later period you will find it still more difficult, perhaps even impossible.

But mark this well: your subjection to authority ought not to be the result of stern compulsion, but a Christian virtue. This obedience springs from humility; faith sanctifies it and love lightens its yoke. Only this Christian obedience, obedience for the love of God, can keep its ground under all circumstances, and throughout your whole life.

THE BEGINNINGS OF TWO GREAT MEN

By Albina J. Wahcic

The history of the human race hardly offers a better example for contrast than in the lives of our two great American heroes, George Washington and Abraham Lincoln. In these two we have ample proof that true greatness and fame are not limited; that neither wealth nor poverty are necessarily deterrents to achievement. The child born in a hovel as well as one born in luxury has an equal chance to make something worthwhile of himself if he only **wills** to do so.

The period in which George Washington was born is described differently by different individuals. Peter Collinson in 1737 wrote to his friend about to visit him:

"For these Virginians are a very gentle, well-dressed people, and look perhaps, more at a man's outside than his inside. For these and other reasons, pray go very clean, neat and handsomely dressed in Virginia."

An unlucky anonymous English officer wrote back home the following account:

"I reckon the Day I bought my Commission the most unhappy in my Life, excepting that in which I landed in this Country. . . What is excessively disagreeable here is, that the Wealth of the Country consists in Slaves, so that all one eats rises out of driving and whipping these poor Wretches; this Kind of Authority so Corrupts the Minds of the Masters, and makes them so overbearing, that they are the most troublesome Company upon Earth. . . With respect to public Diversions, the worst English Town exceeds all they have in the whole Province. . . their only tolerable Drink is Rum Punch, which they

swill Morning, Noon and Night. Their produce is Tobacco, they are so attached to that, and their Avarice to raise it, makes them neglect every Comfort of Life."

From these two accounts, the optimistic and the pessimistic, we can gather a few of the facts of the time.

The genealogy of George Washington is a noble one and can be traced to the fifteenth century. The first of the American ancestors arrived in Virginia in 1671. "They were educated gen-

vised Calendar which was accepted by the Anglican Church in 1752, the date is the twenty-second of February.

"The plantation of Washington's nativity was a mile wide comprising a thousand acres of fine wood and bottom land; the house faced the Potomac, the lawn sloping to the bank. The river loafed along three or four hundred yards from the porch, and doubtless kept the mother and the baby's black mammy fluttering like hens to prevent their duckling from entering the

Bernardinec v svoji službi.

tlemen, royalists, nephews of knights, sons of an Oxford man, a clergyman." The reason for coming to America was the Puritan persecution in England.

According to the Old Calendar George Washington was born on the eleventh of February 1731/2; according to the re-

water before he could swim. . .

"Unlike Abraham Lincoln whose birthday is a day later, February twelfth, Washington was no scion of poverty. He came of high aristocratic lineage and was christened in a baptismal robe of silk, a little mantle that was shown in 1850, and

may still be cherished in some collection."

"It was an inconceivably important day for the history of America, its liberty, its union, its development of the Western Wilderness and its Westward spread, when George Washington resigned the quest of wealth or fame as a tarry-thumbed mariner and became a polished country gentleman, a fanatic farmer, and a future millionaire in real estate. He studied surveying with a passionate enthusiasm that glowed to the last of his days, and kept his diaries full of references to the countless occasions when he would 'run of' a few lots for exercise."

George Washington was fond of all the amusements of the day. "He consorted with English lords, rode to hounds, learned to love foppery and all the elegancies." He was always dressed fashionably almost to the point of extravagance. The following is a description of what he wore at his wedding:

"He was in civilian dress of blue cloth, the coat lined with red silk, and trimmed with silver. Beneath was an embroidered white satin waistcoat. His knee breeches were fastened with buckles of gold. His stockings were of the finest. His huge feet were in shoes buckled with gold. He wore at his side a straight dress-sword. His hair was powdered. On his hands were white gloves that can still be seen in the Masonic Museum at Alexandria."

Abraham Lincoln was born and lived in quite different circumstances. In South Ford of Nolin's Creek about two and one-half miles from Hodgenville, Kentucky lived Tom and Mary Lincoln, the parents of Abe, in a cabin of logs cut from the timber near by. "The floor was packed-down dirt. One door, swung on leather hinges let them in and out. One small window gave a lookout on the weather, the rain or snow, sun and trees, and the play of rolling prairie and low hills. A stick-clay chimney carried the fire smoke up and away. . . .

"So came the birth of Abraham Lincoln that twelfth of February in the year 1809 — in silence and pain from a wilderness mother on a bed of corn husks and bearskins."

The ancestry of Abraham Lincoln has not the same glamour as that of George Washington. "In the year 1776, when the thirteen American colonies of England gave to the world that famous piece of paper known as the Declaration of Independence, there was a Captain of Virginia militia living in Rockingham County, named Abraham Lincoln.

"He was a farmer with a 210-acre farm deeded to him by his father John Lincoln, one of the many English, Scotch, Irish, German, Dutch settlers who were taking the green hills and slopes of the Shenandoah Valley and putting their plows to ground never touched with the farming tools by the red men, the Indians, who had held it for thousands of years."

No luxury or ease entered into the life of Abraham Lincoln, not even in early childhood. As a seven-year-old boy Abe had to walk four miles to the Knob Creek school every day. Here he learned his ABC's and simple Arithmetic. "The schoolhouse was built of logs, with a dirt floor, no window, one door. The scholars learned their lessons by saying them to themselves out loud till it was time to recite; alphabets, multiplication tables, and the letters of spelled words were all in the air at once. It was a 'blab school', as they called it."

When the day's hard work was done Abraham Lincoln stretched himself in front of the fireplace and read. Books were his one hobby, his one luxury. He always managed to get a loan of books and as many as possible, so that his leisure moments were made profitable for his intellectual development. Slowly and perseveringly he traveled on the road to success. The road was rugged but it led him to the heights of fame as a different thought equally difficult one led George Washington, son of aristocracy.

"A comic outline against the sky he was, hiking along the roads of Spencer and other counties in southern Indiana in those years when he read all the books within a fifty-mile circuit of his home. Stretching up on the long legs that ran from his moccasins to the body frame wit hits long, gangling arms, covered with linsey-woolsey, then the lean neck that carried the head with its surmounting coonskin cap or straw hat — it was, again, a comic outline — yet with a portent in its shadow. His laugh-

ing 'Howdy', his yarns and drollery, opened the doors of men's hearts.

What you have read here is but a glimpse of the contrasting circumstances in which grew up two men whom all America loves — George Washington and Abraham Lincoln.

References:

1. Hughes, Rupert: *George Washington: The Human Being and the Hero* (1926) Vol. I.

William Morrow and Company, N. Y.

2. Sandburg, Carl: *Abraham Lincoln: The Prairie Years* (1926) Vol. I.

Harcourt, Brace and Co., N. Y.

LEGENDS OF ST. FRANCIS AND OTHERS

By Ksaver Meško

Translation from the Slovenian

By Albina J. Wahcic

(Continued.)

From the Life of the Lord's Holy Knight, St. Francis of Assisi.

 O Thee, O Lord God, thanks be given, for the life of Thy favored one, Assisi's poorling, blessed Francis! As a precious and a holy mirror Thou hast given him to all whose desire it is to serve Thee faithfully, to all who long for perfection and holiness in Thee.

As the sweet, non-ebullient French wine foams in effervescence in its high and narrow goblet and from its too narrow confinement hisses and bubbles over, so does my heart effervesce and overflow when I think or when I speak of him, of this strange and in his humility and perfect renunciation so dazzling a knight of God. For there is no personality in history with the exception of Christ the Lord, throughout the ages praised and glorified, for whom my heart beats so warmly as for this "alter Christus," humble Francis. No soul ever passed through such sunny paths and with so childlike a radiance in earth's lowness to its God in the highest as passed the soul of the blessed beggar of Assisi. And no man has ever existed who not only lived so closely in the spirit of Christ, but also so perfectly experienced and relieved the Soul of Christ in its entirety, so that in reality he became in all his judgments and in his mode of living "alter Christus—other Christ." No one has pierced more deeply into the fullness of foy of the Lord's message. None other better understood that most touching of incidents in the life of our Lord, the occasion when the Lord embraced and blessed little children. To participate abundantly in this blessing, Francis became the smallest among the small.—The Lord walked across the fields with His disciples who were all such poor starvelings that in their hunger they gleaned ears

of corn which after all is a gift given to God's children. Many a day Francis and his brethren had not even the barest necessities in the matter of food in their poor dwelling-place. But they were joyful and happy, for they knew that God Himself would spread the table before them. Indeed, all the world was their "mensa Domini—the Lord's table," the well-to-do and all blessed with the riches of this life were the attendants who were to provide for this table, to provide for all to the least and poorest of brothers.—The Lord sat at table with spiritual lepers—Francis ate with lepers from one and the same dish, he healed leprosy of the soul by the word of God and by the remedial and regenerating potency of his example.—No one, the Lord excepted, pierced so deeply into the sweet and joyous mystery of the divine adoption of the children of man as children of God—it was for this reason he removed all his garments with such calm and returned them to his father; for this reason, as standing naked before man and God, he threw himself into God's embrace with such an overflow of confidence and prayed with so serenely-submissive heart: "Our Father, Who art in heaven . . ." And because he felt himself a child of God as none other born of women except He Whose Mother was a Virgin, that is why his simplest word was as a ray in heaven enkindled and from heaven sent down, to enlighten the darkness of many sinful hearts, to relieve the bitter suffering of many afflicted souls.

When I speak of him—dust and ashes, of the child of God,—I do not speak as if my faltering words were to weigh the importance and greatness of his life, the value and price of his soul. The world has no scale which can weigh him fairly. There is but one: the scale in the hands of the eternal and all-knowing God. And this one has already weighed him and found him pure, shining gold. Wherefore the Lord placed him upon an eminence so that his light shines over the earth. And he exalted and esteemed him for his humility so that throughout the centuries from the time of Francis the faithful couple his blessed name with the name of Mary, the royal daughter and Mother of God, at the baptism of a great majority of newly-made children of God.

In speaking of him, I speak only, that we might examine our souls in that mirror of HIS soul, polished by humility, renunciation, and love; and that we might remember amidst this present day mania for gold and gratification of every kind, that there is more genuine happiness in poverty, renunciation and self-denial.

Thanks be to Thee, O Lord God, thanks be to thee, O St. Francis, for so blessed a mirror!

(To be continued.)

PISMA.

6126 S. Normandy Ave.,
Chicago, Ill., Jan. 4, 1930.

Dear Rev. Father:

Just a few lines to let you know I am a Slovenian Catholic. I am 14 years of age and, am in 8th grade in Saint Blase School, Argo, Ill. I am very proud of my Slovenian language. I would like to go to a Slovenian school but it is very hard, because it is too far; but I go to a Polish Catholic school, which is almost like Slovenian and it is near us. My ma wouldn't let us go to a public school. There are seven children in our family. Five go to school, and two go to work. My ma stays home and Daddie goes to work. We always read your nice letters in the "Ave Maria" monthly book. We get it every month. I have to end my letter. We all wish you a Happy New Year.

Yours truly,

Sophie Karosa.

372 South Second Street,
Steelton, Pa., Jan. 7, 1930.

Dear Rev. Father:

I am very glad that I have an opportunity to write to you, dear Father. I attend the St. Peter's parochial school and am thirteen years of age. We are preparing for our mid-year examination, which I consider will be quite difficult, though I hope we will all obtain satisfactory marks. We all take a great interest in our studies for we all wish to succeed.

We had "Forty Hours Devotion" and at the closing the Bishop and many priests were present. Rev. Father from New York had most eloquent sermons at that occasion.—During these days the church was too small, for it could not accommodate all the eager listeners.

My Christmas holidays were spent most joyfully. Our school commenced January the second and again we are studying diligently.

Closing with greetings to all the readers.

Yours sincerely,

Catherine Plut.

379 South Second Street,
Steelton, Pa., Jan. 6, 1930.

Častiti gospod:

Prosim, da bi dali moje pismo v Ave Maria. Jaz sem dvajset let stara.

Dam Vam vedeti, da smo imeli lepo vreme v decembru. Imeli smo tudi štirideseturno pobožnost. Kako lepo je bilo ob sklepu štirideseturne pobožnosti, pri kateri so bili navzoči tudi milostljivi škof! Rev. Father iz New Yorka so imeli pridige vse tri dni.

Prečastiti gospod, odpustite, ako sem kakšno pomoto naredila.

Zdaj Vas lepo pozdravljam. Bom se še drugikrat oglasila.
Z. Bogom.

Annie Lopert.

214 Frederick Street,
Steelton, Pa., Jan. 9, 1930.

Dragi striček:

Minilo je staro leto in nastopili smo novo leto. Zato si želim, da bi nam novo leto prineslo obilo sreče in blagoslova. Da bi se bolje učila in Bogu služila, pa da ne bi več sester jezila, ampak bi raje za nje molila.

Na sv. Štefana dan smo imeli šolsko igro. Tudi jaz sem imela vlogo pri "drillu" in petju. Na božični dan nas je pa obiskal sv. Miklavž. Dobili smo od njega "candy".

S spoštovanjem,

Dragovan J.

519 South Second Street,
Steelton, Pa., Jan. 9, 1930.

Dragi striček:

Dolgo se nisem oglasila v Ave Maria. Bom pa zdaj malo več povedala, ker se je dosti novic nabralo. To prvo Vam bom povedala žalostne novice, da sta se dva učenca iz naše šole vtonila. Prvi Louis Varga se je vtopil 8. decembra. Zjutraj je še bil s svojim razredom pri sv. obhajilu. Popoldne je šel z dvema součencema k bližnji reki. Ker je bila voda zmrznjena, je šel

malo predaleč po ledu. Udrl se mu je in prišel je pod led. Niso ga še našli. Vsi upamo in molimo, da bi ga kmalu našli.

Drugi deček, Charles Kuzma, se je vtopil 19. decembra. Bil je v 2. razredu v naši šoli. Igral se je pri bližnjem kanalu. Ko je prišel blizu vode, mu je spodrsnilo po mokri zemlji in je padel v vodo. Njega so dobili ven čez eno uro, toda že mrtvega. Dragi otroci, ne hodite sedaj v zimskem času preblizu vode, da se vam kaj sličnega ne zgodi.

Sedaj vas prisrčno pozdravljam in z Bogom.

Elizabeth Bratina.

540 South Second Street,
Steelton, Pa., Jan. 9, 1930.

Častiti gospod urednik:—

To je moje prvo pismo v Ave Maria. Hodim v šolo sv. Petra in sem enajst let stara. Sem v 7. razredu, učijo me pa sestra Seraphim. Imam še enega brata in sestro, ki grejo v šolo.

Imela sem vesel Božič. Imeli smo igro, ki so jo priredili šolski otroci. Moj brat, ki je dve leti star, je bil mali Ježušček, jaz pa sem bila angel.

Tudi Vam dam znat, kako je bilo lepo pri polnočnici. Cerkev je bila do zadnjega kottička napolnjena. In tudi veliko ljudi je pristopilo k svetemu obhajilu, tako da so sedemkrat napolnili obhajilno mizo. Približno dve sto ljudi je bilo pri svetem obhajilu.

7 A. R. 1, Mt. Assis,
Lemont, Ill., January 13, 1930.

Precastiti gospod urednik:—

Zelo sem se veselila božičnih praznikov in ne zaman. Imeli smo polnočnico. Kapelica je izgledala kakor mali gozdiček. Mislim, da je moralo tako nekako biti, ko je obhajal sv. Frančišek prvi Božič pri jaslicah.

Obiskala me je tudi moja mama in nekateri sorodniki. Dobil sem razne dobre stvari.

Sedaj pa se že veselim 15. februarja. Ta dan bomo sprejete v postulaturo, to se pravi, da bomo 6 mesecev na poskušnji. Dne 15. avgusta pa bomo dobile redovno obleko, če bomo dobre in če bo božja volja. Upamo in molimo, da se še katera deklica oglasi do 15. februarja. Tudi Vi nam pomagajte moliti. Me bomo pa za Vas.

Saj mi ne boste zamerili, da nisem več napisala. Bom pa drugič več.

Vas pozdravlja

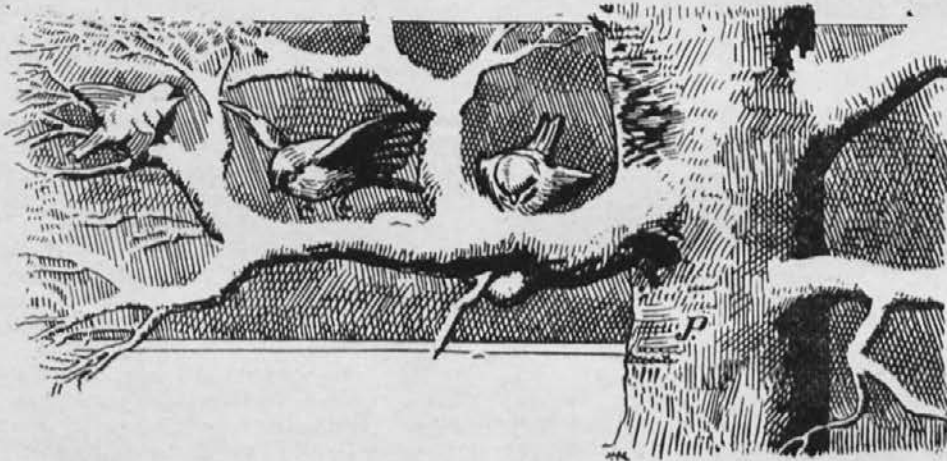
Kristina iz Jolieta.

7 A. R. 1, Mt. Assisi,
Lemont, Ill., January 13, 1930.

Dragi gospod urednik:—

Poročala Vam bom, kako smo se imeli na dan naše igre. Vse je dobro izpadlo. Pa smo tudi mnogo molile, da bi dobro napravile. Ako bi bil naš "stage" in naša "hala" bolj velika, to bi se me postavile. A upamo, da bomo tudi to dočakali. Potem bote videli, kaj znamo slovenska dekleta.

Za novo leto me je obiskal moj brat, kateri je v Hinsdale.

Popoldne nas je obiskal v šoli sv. Miklavž in je prinesel "candy" katerega je razdelil med nas šolske otroke.

Z Bogom! Vas pozdravljam, Elizabeth Harnjak.

Bowling Green, O.

Dear Rev. Father:

I have not written letters for a long time. I made up my mind to write a letter in the Ave Maria again. We moved here to Bowling Green two months ago. Here is a nice city. It is nice at St. Aloysius' Catholic Church. It is made of bricks. We went every time to church on Sunday since we came here. We were to church on Christmas Eve. It was very nice. We were on New Year's day to church. The Sisters come every Saturday from Toledo to teach catechism. There are two Sisters. My two brothers John and Albin were there, too. We go to public Scotch Ridge school, three miles from here. We ride with a bus to school and back from school. I went to school every day since I came here. We are going to have an exam Monday and Tuesday, January, 1930. We had a very nice Christmas and a nice New Year's day. We are on the farm four miles from Bowling Green, O. I haven't any more news to write. Hoping I hear from you soon,

Your friend,

Frances Snider.

P. S.:—Next time my sister Mary will write.

Uči se za gospoda, — bo frančiškan. Vse mi je povedal, kako se imajo doma.

Mislim, da sem Vam dosti napisala.

Vas pozdravlja

Marica iz Sheboygana.

Fredonia, Kans..

Jan. 7, 1930.

Dragi striček:—

Tudi jaz bi rada prišla na Vaš "kornar", da bi se malo pogovorila z deklicami in fantki. Ker jaz rada berem, kar drugi napišejo, bodo menda tudi drugi radi brali, kar bom jaz napisala.

Božični prazniki so minili. Tukaj v Fredoniji smo imeli polnočno mašo. Prav lepo je bilo. Cerkev je bila lepo okrašena in razsvetljena. Naš Father so ganljivo pridigali. Mnogo je bilo ljudstva in med njimi so bili tudi drugoverci. Tukaj je sicer malo katoličanov.

V nedeljo, dne 5. januarja smo začeli v naši cerkvi 40urno pobožnost; zvečer je bilo 5 Fathers. Vsi smo bili veseli.

Živimo precej daleč (9 milj) od cerkve, na farmi. Hodim v "public" šolo, v osmi razred. Stara sem 13 let. Rada bi šla v katoliško šolo, pa je -i tukaj. Zadnje poletje so bile dve častite sestre tukaj. Štiri tedne smo imeli šolo v cerkvi. Vsaki dan smo se peljali tjakaj. Iz naše hiše nas je šlo šest: 3 moje sestre in 2 brata.

Vas vse lepo pozdravim.

Frances Bambick.

Collinwood, O.

Spoštovani gospod:—

Jaz in moja sestra Anic- Vas prav srčno pozdravim. Ni dolgo, ko sve prišli iz starega kraja. Tam je zdaj zelo slabo. Italjani so nas učili samo italjanski. Prav zmešali so nas, tako da se sedaj težko učimo angleški. Midve hodive v St. Mary's šolo. Morave preko enega mosta in pot je precej dolga. Vsaki dan smo pri sv. maši in molimo za našo nesrečno Goriško. Ljubi Jezušček naj nas usliši!

Ko bi Vi, častiti gospod, znali, kako tam preganjajo naše ljudi. Tudi otroci so vsi nanje jezni in nočejo učitelje prav nič ubogati. Otroci skoro nič ne znajo italjanskega jezika. Mene in Anico je stric učil doma slovenski in tako znam tudi čitati slovenske knjige in liste. Ave Maria mi zelo ugaja.

Hudo nam je, ker so naš ata še zmirom bolni.

Veselo novo leto Vam želita

Antonia in Ana Jaksetich.

Lake View,
Sheboygan, Wis.,
January 16.

Častiti gospod urednik:—

Velikokrat sem že brala v Ave Mariji, kako se otroci oglašajo in opisujejo razne stvari.

Hodim v slovensko šolo. Častite sestre so zelo dobre z nami. Na Božič smo imeli igro in bila je zelo dolga.

Zdaj, ko leži Jezušček v jaslicah v cerkvi, grem večkrat molit k njemu. Enkrat bi tudi rada s svojimi stariši šla v Lemont Radovedna sem, kako je kaj tam.

Vreme je tačas spremenljivo. Enkrat gre dež, drugič pada sneg, večkrat pa je še zraven tega hud veter.

V Sheboyganu sta bolni dve sestri. Mislim, da jim bo ljubi Bog skoraj dal zopet zdravje, saj mi otroci pridno molimo zanj.

Pozdravljam Vas in vse dopisnike v Ave Mariji.

Josephine Slapnik.

Gilbert, Minn.
Jan. 2, 1930.

Cenično uredništvo Ave Maria:—

Naznamim Vam, da so naš ata prišli domov dne 18. novembra 1929. Zvečer, ko smo bili z mamó zbrani v hiši in smo se otroci ravno nekaj igrali, smo zagledali pred sabo ateja. Vi, gospod urednik, si ne morete predstavljati, koliko veselje je zavladalo med nami! Še bolj veseli pa smo bili, ko je vsak izmed nas prejel od očeta mali dar. Nato so nam pripovedovali, kako se jim je godilo na poti. Povedali so nam, da so jih marsikje lepo sprejeli, marsikje pa so jih tudi pognali čez prag. Seveda so od slabih ljudi slišali tudi mnogo grdih besed. Boljšega slabi ljudje tako ne vedo, kakor zabavljati in grdo govoriti. Hujše jim je pa bilo, ko so jih zavrnilo celo nekateri dobri in premožni ljudje, ki bi Ave Marijo prav lahko plačali, pa so tako zaverovani v ta svet in v razna opravila, da si nočejo vzeti niti časa, da bi kaj dobrega brali in z naročilom podpirali Vas frančiškane, ki živite in delate za našo dušno srečo. Take bo pač Gospod Bog grdo pogledal, ko bodo enkrat umrli in ne bodo imeli nobenih dobrih del s sabo za drugi svet. (Da res, take bo Gospod še posebej pokregal; niso namreč bili ne vroči in ne mrzli, ampak od sile mlačni in zanikarni. Nje zadene očitek, da so grobokopi Ave Marije.—Uredn.)

Pa, hvala Bogu in Mariji Pomagaj, tudi mnogo dobrih in zvestih naročnikov Ave Maria lista je po naselbinah. Nekaj so jih na novo dobili moj ata, nekaj pa jih je z veseljem obnovilo naročnino. Zelo hvaležni pa morajo biti moj ata častitim slovenskim duhovnikom, ki so jim šli na roko in so jih priporočili v cerkvi. Namesto mojega očeta se jim jaz prav iz srca zahvalim. Ravno tako se zahvalim tudi gospodom zastopnikom po naselbinah in dobrim slovenskim materam, ki so očeta velikodušno podpirali. Bog jim plačaj in Marija Pomagaj v Lemontu! Ker podpirate dobro stvar in se, kjerkoli morete, žrtvujete zanj, Vam plačilo ne bo izostalo. Ave Maria pa še znanorej zida svoj napredek na dobre ljudi in na uboge slovenske družine, ki ne bodo dopustili, da bi ji grobokopi s svojimi lopatami škodovali.

Moj ata so pa videli tudi mnogo drugih stvari. Bili so v velikih mestih in opazovali so tamkajšnje življenje. Ker so izna-

šli mnogo strojev, je vedno več ljudi brez dela. Stroji jemljejo ljudem kruh iz rok. Nekomu pa morajo stroji vseeno kaj nesti. Nesejo pa bogatim ljudem. Ko bi se delavci združili, bi tudi oni nekaj vstran dobili. V slogi je celo, tako je bilo napisano tudi na katoliškem shodu v Lemontu in celo z debelimi črkami. Baroni in milijonarji se zavedajo tega, zato so močni nasproti delavcem. Delavstvu se bo slabo godilo, dokler ne bo složno.

Gospod urednik, vem, da niste še pozabili, da so bili na katoliškem shodu tudi moja mati in moj mali bratec Martinek. Oba, mama in Martinek, sta vedela dosti lepega pripovedovati o shodu. Videla sta Marijo, Mater božjo; videla sta v njenih rokah Jezuščka. Zelo lepo so pritrkavali zvonovi. Čudili so se, ker je bilo tako veliko ljudi tamkaj.

Tisti čas, ko ni bilo mame doma, sem bila jaz gospodinja. Moja starejša sestra je bila na delu v St. Mary's Hospital, Duluth, Minn., zato ni mogla ona gospodinjiti. Seveda je bilo zame težko gospodinjiti, ker sem še mlada in stara komaj 14 let. No, pa je že šlo. Le težko smo čakali mame domov. Ko so prišli in smo dobili vsak svoj dar, smo bili vsi veseli. Martinek kar ni mogel do kraja povedati, kaj vse da je videl.

Vsem otrokom, ki se na "kornarju" zbirajo, voščim srečno novo leto. Isto voščim tudi našemu stričku, vsem cenjenim naročnikom, čitateljem in podpornikom lista Ave Maria. Želim obilo novih naročnikov tako Ave Maria listu, kakor njegovemu bratcu "St. Francis Messenger". Ata pravijo, da bodo spet nadaljevali svoje zastopniško delo. Vsem jih topla priporočam.

Gospod urednik, na eno reč sem skoro pozabila, da bi Vas namreč povabila, da pridete pogledat naše jaslice. (Hvala lepa za povabilo! Škoda, da ste tako daleč.—Ur.)

Prav lepo pozdravljam Vas in vse gospode tamkaj v Lemontu. Pozdravljam tudi častite gospode duhovnike in zastopnike Ave Marije, da bi vsi podpirali mojega očeta.

Katarina Ulchar, hčerka potovalnega zastopnika.

(Kajne, pri Tvojem pismu so Ti precej pomagali Tvoj ata? Nekaj sem Ti še jaz popravil, tako da boš sedaj menda prav zadovoljna z njim.)

Sheboygan, Wis.
Jan. 15, 1930.

Prečastiti gospod urednik:—

To je moj prvi dopis v Ave Marija. Jaz sem stara 11 let. Hodim v šolo sv. Cirila in Metoda in sem v šestem razredu. Učijo nas častita sestra M. Daviana. Vsi jih imamo zelo radi.

Imeli smo božično igro, katero so nas naučile častite šolske sestre. Dvorana je bila natlačeno polna naših dobrih starišev in sosedov. To je dokaz, da se naši starejši zanimajo za našo šolo. Ko vam to pišem je deževno vreme in se ne morem sankati.

Prihodnjic vam bom še kaj več sporočila.

Pozdravljam vas,

Marija Novšek.

1925 W. 21st Street,
Chicago, Ill., Jan. 20, 1930.

Častiti gospod urednik:—

Iz vseh krajev pišejo pisma. Iz Chicago pa se redko oglasi kateri izmed naše srede. Izgleda, da smo jako zaspani. Pa sedaj se bomo zbudili in se oglasili v vsaki številki Ave Maria.

Petega januarja smo imeli jako lepo igro "Materin blagoslov". Vsak, kateri je bil na tej igri je bil jako zadovoljen.

V začetku smo videli, kako sta se Janko in njegova sestra Anica igrala. Potem je pa mati prišla domov in jima je pripovedovala, kje je bila. Potem je pa mati zapela eno pesem. Potem je pa Janko zaigral, Anica pa je plesala, nakar so pa jedli večerjo in molili. Janko je pospravil z mize. In potem so šli spat. Anica in mati so zaspali, ali Janko ni mogel spati. V tem času je pa prišla Jaga-baba ali coprnica. Že preje je skrivaj prisluškovala, ko je mati molila in prosila Boga, naj ji čuva njene otroke. Najbolj se je bala za Janka. Jaga-baba je rekla: Jaz ti prečrtam vse račune. Že dalje časa ni mogel Janko spati. Prišla je Jaga-baba. Začela mu je prigovarjati, a se je izgovarjal. Ona pa je dala neko pijačo, da je potem ozabil na ljubo mu mamico in sestrico. Šel je z Jago-babo. Prišel je do kraljice, kjer je bil dobro sprejet in za njim je prišla tudi Jaga-baba. Spet mu je dala čašico pijače, da je še bolj pozabil na vse. In ko mu je hotela v tretjic dati pijačo, je prišla Anica: "Oh, kako sem vesela,

da sem te zopet našla". Janko je ni poznal. Že so jo hoteli ven spoditi.

Takrat vpraša kraljica Anico, če zna kaj peti. Pove, da zna in prav lepo. Potem pa zapoje tisto pesem ki jo je pela mati Janka. Začne se mu zdeti znana. Potem pa je čez nekaj časa spoznal Anico in vzel je čašo s pijačo ter jo je vrgel ob tla. Objel je Anico, Jaga-baba je pa zavpila: "Zgubljena sem!" Janka pa kraljica ni rada pustila domov k materi. Ker ji je prejšnji dan rešil življenje, mu je vendar izpolnila željo.

Lepo je bilo videti križ na drevesu. Bil je čarobno razsvetljen. Mati je klečala ves čas pod njim in molila za otroka, v tem sta se oba vrnila. Mati jih je blagoslovila in se je zahvalila Bogu za njuno srečno vrnitev.

S spoštovanjem,

Barbica Sajovic.

1848 West 22nd St.
Chicago, Ill., Jan. 19, 1930.

Častiti gospod urednik:—

Hodim v šolo sv. Štefana in sem v sedmem razredu. Trinajst let sem stara. Naša učiteljica so sestra Klotilda. So dobra učiteljica. V šolo hodim rada. Doma imam tri brate in štiri sestre in z manoj nas je 8 otrok. Štirje gredo v šolo.

Petega januarja smo imeli igro po imenu "Materin blagoslov". Tudi "copernica" je bila v tej igri, z imenom Jaga-baba. Kamorkoli je hodila ta Jaga-baba je imela s seboj pijačo. Če je kdo pil to pijačo trikrat, je bil njen. Ta "copernica" ni bila ta prava. Prave "copernice" znajo veliko copernij. Hodijo okrog in pripovedujejo prazne zgodbe ki jih mi ne smemo verovati. One nič ne verujejo.

"Copernice" in nekateri drugi ljudje molijo solnce, luno in zvezde. Še celo ljudi in živali častijo božje. Narejajo si podobe in jih molijo.

Katoličani verujejo v pravega Boga in molijo samo njega. Ta vera je najboljša. Katoličani gredo skoraj vsaki dan k ob-

hajilu in se poboljšajo, če gredo. Pozdravljam vas in vse vaše prijatelje.

Albina Toplak.

ODGOVOR MLADINI.

To pot pa imam celih 16 pisem v Mladinskem oddelku. Tako je prav. Le junaško naprej! Na ta način bomo gotovo potegnili za sabo vse, ki so mladi in ljubijo svoj materni jezik.

Povedati Vam moram, da sem bil navzoč pri dveh prireditvah na gričku Asizij. Prva prireditev je bila na Božič in obsegala je pet točk: petje, igro "Naughty Land", orkester, igro "Božična pošta" in živo sliko. Druga prireditev pa je bila v nedeljo, dne 19. januarja (in še v nedeljo poznej). Po rajalnem nastopu smo videli igro "Afindra, zamorska deklica." Kakor prvič, tako smo bili tudi sedaj nad vse zadovoljni nad prireditvijo. Kandidaticam moramo iz srca čestitati k uspehu. Ne samo angleške, ampak tudi slovenske točke so izbornorešile. Vidi se, da se čč. sestre niso zaman trudile z njimi.

Gramatiko bom nadaljeval prihodnjič. Nočem Vas z njo motiti ob vaših semestralnih izpiti.

Urednik A. M.
in Vaš striček.

IN THE REALM OF BOOKS

By Albina J. Wahcic

- * Dudley, Owen Francis: **THE MASTERFUL MONK**
Longmans, Green and Co.

This book together with its companion volumes, **WILL MEN BE LIKE GODS?** and **THE SHADOW OF THE EARTH**, "deserves recommendation among the laity. It is well written and interesting, and, in addition to possessing these desirable qualities, it effectively unmasks the vicious fallacies, which in one way or another strikes at the high ideals of Catholic manhood and womanhood to-day. (Ave Maria, Notre Dame Innd. Jan. 11, 1930).

- * Scott, Rev. Martin: **UPSTREAM**
New York: Kenedy

"This is a novel about a young boy violinist who lives with his widowed mother and is endeavoring to advance his musical education. The boy's name is Tony. He is distinctly a prodigy. The author has drawn his characterizations and incidents with great felicity; the story is real and authentic throughout. . .

"Despite the demand of his purely intellectual labors, **Upstream** indicates that Father Scott has retained a genial contact with human nature, his book evincing that genuine human touch which characterizes a man of deep sympathy and kindly nature." (The Catholic Universe Bulletin, Jan. 3, 1930.)

During the month of February be patriotic by reading stories featuring the American Revolution and the Civil War.

- Boyd, James: **DRUMS** (1925)
Charles Scribner's Sons, N. Y.

"An outstanding novel of the American Revolution covering fields hitherto untouched in fiction: The growth of the Revolution in the South, the march of Greene's army through North

Carolina and warfare on the sea. The hero, Johnny Fraser, son of a Highlander fled to North Carolina from Culloden, is brought up in the back country and sent to Edenton on the coast to be educated and made into a scholar and a gentleman.

At the outbreak of Revolution, following a period of painful indecision as to what his country means to him, John acquires a patriotic spirit and fights on the Bonhomme Richard with John Paul Jones. The pictures of a colonial feudal manor, of London routs and of cock-fighting and horse racing in the colonies are all vivid and interesting."

Another book of continued interest of this period is:

- * Taggart, M. A.: **LOYAL BLUE AND LOYAL SCARLET**

Page, Thomas Nelson: **TWO LITTLE CONFEDERATES**
(1928) Charles Scribner's Sons, N. Y.

This story is a glimpse into the home and plantation life in the South during the Civil War. The two little lads in the book provide a refreshing touch of humor in the midst of tragedy. Their ingenuous attempts to help the cause of the Confederacy nevertheless show the stuff heroes are made of. The South suffered very much by the victory of the North, and this fact is very often forgotten. The true spirit of brotherhood between the two factions is shown by a number of little incidents in the book.

It would not be amiss to read or reread the book reviewed once before in this column:

- Brown, Katharine Holland: **THE FATHER** (1928) z z z
The John Day Co., N. Y.

which gives an excellent portrayal of Lincoln in the course of the story.

NOTE: Catholic authors are designated in this column by an asterisk — *.

Ako hočeš dobro samemu sebi in svojemu dragemu ranjkemu

ne odlašaj več, temveč pošlji čim prej svoj prispevek za Apostolat sv. Frančiška: 50c za eno leto, ali \$10.00 enkrat za vselej. Posluži se v ta namen priloženega kupona ter ga izpolni!

se želim vpisati v Apostolat sv. Frančiška. Če vpišeš ranjkega, napravi zraven imena križec.

Plaçam za vselej

Plaçam letno

Ime darovaveca

VSEBINA FEBRUARSKE ŠTEVILKE:

Z morfijem v smrt (Pierre l'Ermite—S.S.)	str. 33-34
Mesečni pridigar (štiri pridige—Rev. J. Smoley)	str. 35-36
Drobne vesti (urednik)	str. 36 in 40
Uresničene sanje (Reinhold—P. Blanko)	str. 37-40
Mesečni glasnik Prosvetne zveze	str. 41
Peti slov. kat. shod (dr. F. Trdan)	str. 41-43
Orlovske slavnosti v Pragi (Jan Šedivy)	str. 43-45
Moč češčenemarije (dr. F. T.)	str. 45
Sestram v Gospodovi službi	str. 46
Pozabljen amulet (XII.—P. Bernard)	str. 47-49
Laktancij o rim. preganjavcih (Rev. P. Podbregar)	str. 49-50
Glasovi od Marije Pomagaj (P. Benigen)	str. 51-53
Iz našega ofisa	str. 53
Naši mladini:	
A monthly letter from your friend	p. 54
The beginnings of two great men (by Albina Wahcic)	p. 54-56
Legends of St. Francis and others (Rev. Ksaver Meško—Albina Wahcic)	p. 56-57
Pisma	p. 57-60
In the realm of books	p. 61
Smešnice (P. Blanko)	str. 62

Pozor mladeniči!

Brez dvoma je med našimi slovenskimi mladeniči v Ameriki mnogo takih, ki sicer ne čutijo v sebi poklica za duhovski stan, pač pa imajo srčno željo iti v samostan, da bi lažje zveličali svojo dušo. Taki bi našli v našem komisarijatu, ki se vedno bolj širi, tisto mirno življenje, po katerem hrepeni njih srce. Kot samostanski bratje bi lahko silno veliko storili za čast božjo in zveličanje ljudi tako s svojim delom kot zlasti še z molitvijo.

Da postane mladenič samostanski brat, se zahteva samo trdna volja služiti Bogu po našem vodilu ter telesna sposobnost, da more izvrševati opravila v redovnem stanu. Zlasti so dobrodošli mladeniči, ki so izučeni v kakemkoli rokodelstvu. Novodošli so šest mesecev kandidati. V tem času imajo dosti prilike, da spoznajo svoj poklic, ker vidijo od blizu redovno življenje. Če jim ne ugaja, lahko zapuste samostan; ako se pa odločijo ostati, potem dobe redovno obleko in so sprejeti v naš red, ki ima že nad devetnajst tisoč redovnikov.

Mladenič, zakaj ne bi poskusil tudi ti?

Za nadaljna pojasnila piši predstojniku na ta-le naslov:

VERY REV. COMMISSARY PROVINCIAL,
LEMONT, ILLINOIS.

SMEŠNICE.

Priredil P. Blanko.

Pred volitvami. — Pri zadnjem volilnem boju je neka žena v Kansasu prekinila govornika z besedami: "Ako bi bili vi moj mož, bi vam dala strupa!"

"Gospa," jo zavrne govornik z izbrano uljudnostjo, "ako bi bila vi moja žena, bi ga z veseljem vzela!"

* * *

Čudež. — Mala Rozi: "Dedek, ali si bil ti v Noetovi barki?"

Dedek: "Ne, ljubo dete, zakaj pa?"

Rozi: "Kako pa to, da ob vesoljnem potopu nisi utonil?"

* * *

Mlada žena. — Včeraj ste mi dali pretrdo moko. Moj mož je kolaček, ki sem mu ga spekla komaj zgrizel."

* * *

Vrnil mu je. — Budapeštanski bankir Ehrlich (po naše: Poštenjakovič) je v družbi silno rad dražil in zbadal vseučilišnega profesorja kirurga Barona. Nekega dne ga zasmeljivo vpraša, za katere zasluge je dobil baronsko čast. To je bilo slavnemu kirurgu preveč, zato mu pikro odgovori:

"Jaz sem v resnici toliko baron, kakor vi, gospod bankir, poštenjakovič (ehrich)!"

* * *

Le ugovarjati ne. — Ko sta bila Slavko in Vladko Smukič prvokrat povabljeni na dvor, jima je oče še posebno zabičaval, kot prvo pravilo lepega dvornega vedenja, da ne smeta pod nobenim pogojem ugovarjati.

"To sta torej brata Smukič," pravi kralj prijazno. "Najbrže dvojčka, ali ne?" Najprej je bilo vse tiho, naposled se ojunaci Slavko: "Da, veličanstvo — samo da je Vladko dve leti mlajši, kakor jaz."

Slovenska Ženska Zveza

Ustanovljena 19. dec. 1926. Inkorporirana 14. dec. 1927.

Glavni izvrševalni odbor:

Predsednica: MRS. MARIE PRISLAND,
1034 Dillingham Ave., Sheboygan, Wis.

Tajnica: MRS. JULIA GOTTLIEB,
1845 West 22nd Street, Chicago, Ill.

Blagajničarka: MRS. MATILDA DULLER,
2241 So. Lincoln Street, Chicago, Ill.

Slovenska Ženska Zveza je edina slovenska ženska organizacija v Ameriki. Pod njeno okrilje bi morala spadati vsaka zavedna katoliška Slovenka v Ameriki. Članarina je samo 25c mesečno.

\$10.00 NAGRADE

novo ustanovljenim podružnicam. To pa velja samo do preklica. Naselbine, ki še nimajo podružnice Slovenske Ženske Zveze, ustanovite jo takoj. Za pojasnila pišite glavni tajnici.

"ZARJA"

je edini slovenski ženski list v Ameriki. Izhaja v obliki Magazina in stane za nečlanice \$2.00 letno. Naročnina za članice je že uračunjena pri članarini. Ako še nimate tega lista v Vaši hiši, pošljite naročnino še danes na naslov: "ZARJA", 1845 W. 22nd Street, Chicago, Ill.

JAVNE ZAHVALE

Moram Vam priznati, da je Vaša **Alpen Tinktura** v resnici najbolj uspešna. Odkar ji rabim, so mi prenehali lasje izpadati. Sedaj mi rastejo zopet lepi in gosti.—S. Markotich, 129 Lingar Rd., Sidney, N. S., Can.

Vašo **Bruslin Tinkuro** zoper sive lase sem rabila z najboljšim uspehom, za kar vam ostanem vedno hvaležna.—Frances Polish, Chicago, Ill.

Od Vaše **Broslin Tinkture** zoper sive lase so mi postali lasje popolnoma taki, kakor sem jih imel v mladosti. Zato Vam ostajam hvaležen.—Simon Zubar, P. O. Box 310, Kirkland Lake, Ont., Canada.

Moram pripoznati, da je Vaš **Fluid** zoper revmatizem v resnici najboljši na svetu. Moj prijatelj je ležal tri mesece v postelji. Ko je pa rabil Vaš Fluid, je v osmih dneh popolnoma ozdravel. Blagovolite tudi meni poslati eno steklenico Vašega hvalevrednega **Fluida**. Najlepše se Vam že v naprej zahvaljujem.—Joseph Jenich, 283 Droillard Rd., Ford City, Ont., Canada.

Pripoznavam, da je Vaša **Elsa žauba** zoper rane in srbečo kožo najboljše zdravilo. Ostajam Vam vedno hvaležen.—D. Brankovan, P. O. Box 48, Ambler, Pa.

Že več let je minulo, odkar sem rabil Vaše zdravilo zoper kurje oči in bradavice, katere sem v par dneh popolnoma odpravil, za kar sem Vam prav hvaležen. Blagovolite mi poslati cenik, da naročim še druga zdravila.—John Grabjan, 3307 St., St. Louis, Mo.

Imam na tisoče zahvalnih pisem tudi od drugih zdravil. Vsakemu dam \$5.00, ki bi rabil moja zdravila brez uspeha.

Pišite takoj po cenik. Pošljem Vam ga zastonj.
JAKOB WAHCIC, 1436 E. 95th ST., CLEVELAND, O.

IMMIGRANTS' PROTECTIVE LEAGUE

824 S. Halsted Street

January 1, 1930

A MESSAGE TO FOREIGN BORN AS TO LEGALIZING ENTRY AND AVOIDING DEPORTATION

Are you one of the foreign born who have had trouble in verifying your arrival in the United States?

Have you been unable to secure a permit for a return from a visit abroad?

Have you a naturalization problem?

Does the new deportation legislation place you in danger?

Since July 1st, 1929 a new law will help some of those who have had trouble in proving legal entry into the United States.

Since March 4, 1929, a new deportation law has been in effect, making it practically impossible for any one who has been deported, ever to return to the United States. It is very important, therefore, that aliens should not become deportable, as for instance by becoming a public charge within five years after arrival in this country; or by entering the United States illegally; or by committing certain criminal offences leading to imprisonment.

If you have had any difficulty in connection with your naturalization or immigration, you may obtain advice and assistance from the Immigrants' Protective League at 824 South Halsted Street. This organization helps the foreign born to understand to meet the requirements of the law. Its service is free, and its office is open week days from 9 A. M. to 5 P. M., except Wednesday from 9 A. M. to 9 P. M. and Saturday from 9 A. M. to 12:30 P. M.

Residents in the Indiana Harbor region will be glad to know that the Immigrants' Protective League also keeps an office hour at Katherine House at 3803 Deodar Street, Indiana Harbor, on Tuesday evening from 7 to 9 P. M.

Phone 3864

Phone 1389-R

Šetina in Slapničar

ZALOGA NAGROBNIH SPOMENIKOV

1013 N. Chicago Street,

Joliet, Ill.

SVETO PISMO

NOVEGA ZAKONA

Po naročilu dr. Antona Bonaventura Jegliča, ljubljanskega škofa, priredili dr. Fr. Jere, dr. Gr. Pečjak, dr. A. Snoj. Ljubljana 1925—1929. Izdala Bogoslovna Akademija kot 7. in 9. knjigo.

Prvi del: Evangeliji in Apostolska dela. Dodana je harmonija dogodkov iz življenja Jezusa Kristusa, kazalo mašnih evangelijev in dva zemljevida. Str. XVI, 430.

Drugi del: Apostolski listi in Razodetje. Dodano je kazalo mašnih beril in evangelijev ter en zemljevid. Str. XVI, 352.

Novi prevod je prirejen po grškem izvirniku in podaja božjo besedo točno, v lepem in gladkem slovenskem jeziku. Razdelitev in vsebino snovi kažejo med besedilo vpleteni naslovi. Pod črto so dodane kratke, kritične opazke, ki pojasnjujejo težja mesta. Papir je najfinejši, tisk je jasen in pregleden.

Sveto pismo v vsako slovensko družino!

Oba dela sv. pisma N Z dobite pri

UPRAVI AVE MARIA, LEMONT, ILL

Kampanjo dobre volje

bo otvoril te dni list

AMERIKANSKI SLOVENEK

Natančno naznanilo

o tej kampanji bo objavljeno v kratkem v listu

“AMERIKANSKI SLOVENEK”!

Zasledujte list Amerikanski Slovenec, ki bo prinašal o kampanji sproti podrobna poročila.

Tisk je velesila, zato se vsi pripravimo, da to velesilo še bolj ojačimo!

Prijatelji in somišljeniki katoliškega tiska, razmišljajte, kaj vam je mogoče storiti za še večjo povzdigo slovenskega katoliškega tiska v Ameriki!